

Uši a Vítr

THE ROZLADĚN | M. MARUSJAK | V. LANDA | M. VÁCLAVEK | R. KAREL | J. NIKDO | V. J. HORÁK | I. KREJZEK | TA PÁJKA | T. ODPAD | L. VLACH | J. KAČUR

Rozhovor: Roman Josefík

Frontman alternativního hudebního tělesa The Rozladěn, pookupační ročník 1969. Kastelán na Žumberku, mizerný kytarista, skvělý performer a deklamátor, samouzdělanec, co se na vysoké škole naučil plavat.

Jméno Vaší kapely na mne působí nevšedně, provokativně. Jak jste ke jménu přišli? Stojí za tím jménem nějaký příběh?

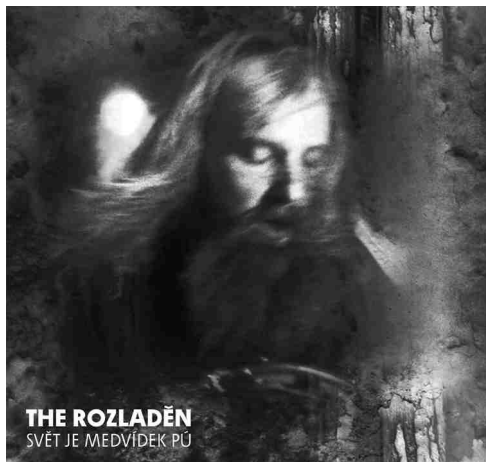
Abych řekl pravdu, již si nepamatuji, jak mě ten název v létě roku 1989 vůbec napadl... Rozhodně se nevymyká z názvů jiných tehdejších novovlnných, alternativních i undergroundových kapel. O tomto fenoménu více či méně zvláštních a dokonce i vtipných pojmenování českých či československých kapel ostatně existuje skladba Skrytého půvabu byrokracie Seznam názvů vybraných kapel z raritního CD PF 2013, kde pěkně podle abecedy Jakub Žid vyjmenovává některé daleko nevšednější a provokativnější záležitosti... Příběh názvu Rozladěn a později The Rozladěn by mohl banálně souviset s tehdejší neschopností většiny členů hrát nějak solidně na nějaký hudební nástroj a natožpak zpívat... Při hudebních hluchu (to je ostatně také název kapely). Spíše se v něm ale odráží jednak realita tehdejší doby a pak třeba i má soukromá existence. Sice skloněk socialismu, ale kdo to tehdy mohl tvrdit s jistotou, i když náznamy pochopitelně byly a dokonce se dostaly i k nám do pohraničního

(Pokračování na straně 2)

Roman Josefík. Archivní fotografie z bookletu k desce Svět je medvídek Pú. Archiv kapely.

The Rozladěn

Na značce Ears&Wind Records právě vyšla nová deska kapely z Novohradských hor: The Rozladěn. Současně tak trochu debut a tak trochu bilanční CD, kde naleznete průřez tvorbou kapely od studiovek po živáky. CD vychází v digipacku, booklet s texty, historií, momentkami a historickými sondami...

Krákor devatenáctý 2017

Pátek, 15 hod., scéna Ears&Wind Records

GIRL THERAPY
HERMAN TRAUMER
PO PRACOVNÍ DOBĚ
MATKY Z VÝCHODU
LÁZNĚ KOBALT
VÍTRHOLC
PAPRSKY INŽENÝRA GARINA
POVINNÁ SLEPOTA
TRAFO
DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN

Sobota, 10hod., scéna Ears&Wind Records

BLÁZNI.CZ
YAKUB DIVIŠ
JEZEREL
METALURG
SPROSTÁ A UBOHÁ
HROZNĚ
BEZ ZÁRUKY
SDRUŽENÍ RODIČŮ A PŘÁTEL ROPY
THE ROZLADĚN
BANANA SPLIT A JEHO MORALISTÉ
SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE
PUTRESCIN

Pátek, 15 hod., scéna Knajpenkultur

ROZVĚTVENÍ
AT BONA FIDE
MÖBIUS
SWIMMING SLOTH
DARREN EVE
PSYCHOCANDY
MARIUS KONVOJ
KLUBY POETICKÝCH SPROSTÁKŮ

Sobota, 10 hod., scéna Rádia Cyp

CITYTONIANS
FIREDOG
HLUBINA
JAKUB TICHÝ
KUJÓNI
KULMA
LADIBOR DANDA
LESNÍ SMĚS
MROŠ & THE VOICES
ROCKIN' JACKALS
REZAVÉ TRUBKY
WE PLAY APARÁT

Kdo to tam zpívá, vlastně řve?

The Rozladěn, Řepice v roce 2016. Foto archiu kapely.

venkova. A s tím pohraničím pochopitelně souvisí i železná opona za vesnicí, domem, u silnice, čili dokonalý koncentračnický pocit a potom mě osobně coby zkrachovalého vysokoškoláka (alespoň jsem se na VŠ naučil plavat...) čekala tehdy povinná vojna a nápady spojené s blázcem a modrou knížkou k nám zase tak moc nedorazily... Čili když to shrnu, názvu dominoval jakýsi tehdejší životní pocit, který ovšem tak nějak přetrval i do současnosti, jen se třeba již tolik nedotýká mého soukromí, ale okolní společnosti a komerčních sraček.

Můžete popsat prvotní okolnosti, setkání či impuls, který vedl k založení kapely The Rozladěn?

Potřeba nějak se realizovat? Zní to jako legenda, nicméně faktem je, že jsem si za vydělané peníze bramborovou brigádou někdy na podzim 1987 pořídil španělku. Zdatnější spolužáci mě povětšinou právě na té brigádě naučili těch pár potřebných akordů. Povětšinou tři... Bubeník si zase po shlédnutí filmu Hledám dům holubí („Habaděj, habaděj!“) pořídil bicí. Respektive mu je koupili rodiče. Pod dojmem z dua Bittová – Fajt jsme se tedy sešli u něj doma k nějakému možnému zkoušení a tvoření. Naštěstí se u něj v pokoji

mihla i jeho sestra, tehdy čtrnáctiletá a již virtuózně hrající na akordeon – tahací harmoniku a byla okamžitě vtažena do děje. Začaly vznikat první skladby a třeba věci jako Student a Hlavy po úpravách v čase hrajeme dodnes! Vzápětí se rovněž přidali i zbývající kamarádi. Flétna, saxofon, později i housle. Téměř všichni mladí ze samotných Novohradských hor tak založili kapelu. Tehdy na prvopočátku čistě akustickou a přesto alternativní a neobvyklou.

Jste součástí kapely od jejího počátku? Jaká byla situace v prvopočátcích kapely?

Ano, jak je zřejmé z předešlého The Rozladěn je „mým dítětem“. Počáteční vývoj byl přerušen také již zmiňovanou „čestnou vlasteneckou povinností“, kterou jsem byl nucen si splnit v letech 1989–1991. Jako poslední jsem odcházel do Pardubic k dělostřelcům na dva roky. Po Sametové revoluci došlo ihned na jaře 1990 ke zkrácení povinné vojenské základní služby na rok a půl. V našem případě pak armáda učinila kompromis a poslala nás domů po 20 měsících koncem května 1991. Můj otec byl na vojně v srpnu 1968, já zase v listopadu 1989... Zřejmě to tedy máme v rodině, že osudové chvíle tohoto národa jsme nuceni trávit v kasárenském uzavření... Kapela

se pokoušela ještě během podzimu 1989 obsadit můj post za mikrofonom někým jiným, ale zůstalo pouze u pokusu. Ihned při prvním opuštění v únoru 1990 došlo k vystoupení na koupališti (uvnitř) v Horní Stropnici a při první dovolence v červenci 1990 pak kapelní kolega uspořádal I. rock-session taktéž v této naší střediskové obci. Objevily se i další možnosti hraní jinde a tudíž v srpnu následovalo Sezimovo Ústí, v říjnu třeba Starý Pelhřimov a v březnu 1991 potom i legendární první akce U Kůrků Na Zbuzanech v Jindřichově Hradci. Zde jsem si obdivně prohlížel stůl s „houněmi“, aniž bych po vojensku vystříhaný tušil, že jedna z nich s námi v dalším roce začne hrát! Armáda mi nečinila potíže a dost často jsem se coby „štábní krysa“ dostal domů, čili s hraním problém nebyl. Bylo vůbec velice zajímavé a poučné pozorovat demokratizační změny v ČSLA... Hraní si na vojáky... Pořád se někde něco uklízelo a třeba v tom posledním roce jsem měl jako osobní zbraň přidělenou pistoli, kterou jsem vůbec neviděl... Po mém návratu do civilu okamžitě následoval II. rock-session. A také neshody, ba přímo konflikty, které jsme řešili v místní hospodě. Ostatně jak jinak... Namísto houslí tedy ten samý člověk začal hrát na basu a do-

šlo k elektrifikaci. S jindřichohradeckým Snížou jsme se zase více seznámili v prosinci 1991, kdy rodiče zakázali bubeníkovi s harmonikářkou účastnit se další z akcí a to tentokrát v Horní Radouni. Chtěl vůči tomuto aktu sepsovat nějakou petici... Jedno ze stěžejních vystoupení jsme v únoru 1992 ještě absolvovali bez něj. Jednalo se o předskakování tehdy hodně populární Půlnoci v Českých Budějovicích. Následující měsíc již ale populární jindřichohradecká mánička pouze po poslechu nahrávek zvládla první pohostinné vystoupení s námi a od jara téhož roku byla regulérním členem. Občas jsme využívali i známého Fouse, který performoval ve skladbě Student na housle. Posléze od tohoto upustili s tím, že tento člověk svým vzhledem jednoznačně patří k image kapely, nemusí na nic hrát, stačí, když na tom pódiu pouze bude. A on nejen že byl, ale začal i excentricky tančit. No a takto jsme fungovali až do konce roku 1995.

Neměli jste v době vzniku problémy s předlistopadovými vládnoucími orgány?

Vzhledem k založení kapely až v létě 1989 jde spíše o takové úsměvné příhody a rozhodně se nemůžeme a ani nechceme považovat za nějakou pronásledovanou skupinu, což vskutku není a nebyla pravda! První naše veřejné vystoupení bylo naplánováno na 18. 8. 1989 a to na terasu hotelu v Hojně Vodě. Nezletilá harmonikářka s bubeníkem ale po tomto termínu měli odjet s rodiči do tehdejšího Západního Německa, odkud si mimochodem Pepa přivezl zbrusu novou hudební věž, která nám ještě dlouho potom hodně dobře posloužila! Rodiče tedy dostali vízum, devizový příslib a absolvovali veškeré tehdejší obstrukce. Logicky pak nechtěli riskovat nějaký průser z nějakého našeho fídlání před lidmi a hlavně před památným výročím 21.8. Vystoupil jsem tak pouze v duu s flétnistou pod názvem „Duo R“ a dodnes nechápu tu drzost, se kterou jsem dával všanc své minimální či prakticky vůbec žádné hudební umění... Vskutku „kytarista zoufale hledající akordy“, jak to později zhodnotil v jednom tehdejší alternativním plátku Stanné Právo, jeden člověk z Tábora. Nicméně z této produkce existuje i hodně vtipná nahrávka, v níž je slyšet švitoření ptáků i zoufalý štěkot hospodského psa, vlčáka Bojara, pokaždé když jsem se rozhodl deklamovat texty... Zástěrkou tohoto vystoupení bylo promítání nějakých sovětských filmů – kravin ze strany vojáků, pohraničníků z blízké posádky v Šejbech. Vše pak zaštitila dobrá duše místní kultury, v tomto čase již i knihovnice, paní Šulistová, které se pak na MNV v Horní Stropnici ptali, zda neohlášená hudební produkce byla v pořádku, když byly domluvené pouze sovětské filmy... („Jenom ty filmy sovětský, ty jsou vědecký“ – Bondy). Dokonce i já jsem byl

dotazován tehdejšími místopředsedou, či tajemníkem MNV, zda také hrají v tom „DUOR“?... Cestou z vyzvednutí povolávacího rozkazu, kdy se uvolil odvést mě těch 5 km domů do kopce, abych dříve stihl hospodu... Mimochodem tento člověk je i nadále v radě obce. Za KSČM. Pochopitelně... První dva regulérní koncerty celé kapely proběhly 2. 9. opět na terase výše zmíněného hotelu a 23. 9. tamtéž, ale v jídelně. Vždy jsme se pouze domluvili s legendární paní hostinskou Matyldou a nějaká povolení, soudruhy, MNV i pohraničníky (natožpak OSU – viď Fido) již neřešili a nic zásadního se ostatně ani nestalo. Jinak ale stačilo třeba přenášet žebřík z jedné blízké vesnice do druhé, či mít na zádech batoh a Pohraniční stráž zasahovala buzerující perlustrací... Poměrně značné problémy měl ale za socialismu náš kytarista, populární jindřichohradecká mánička Mirek Snížek „Sníža – Sněhulák - Výhoda“, který soudruhy provokoval již jenom svým vzhledem. I díky tomu, že se angažoval v Mírovém klubu Johna Lennoona a distribuoval různé nezávislé tiskoviny. K tomuto se mu sešlo i řízení pod vlivem a zejména hraní písní Karla Kryla v jedné z místních hospod, kde ho nějaký bdělý občan napráskal. Pomohl mu tenkrát jiný písničkář, a sice Ivo Jahelka, zpívající jindřichohradecký právník. Ovšem v podmínce u něj v létě 1989 našli Několik vět a před uvězněním ho zachránila změna režimu i Havlova amnestie z ledna 1990.

The Rozladěni v sestavě z roku 1992. Foto archiv kapely.

V jakém složení hraje v současnosti?

Hodně silná hudební sestava vykrystalizovala v roce 1996, kdy s námi namísto stávajícího basáka Šuldy, začal hrát můj bratranec Jirka Čajan, vulgo Čája, či George. Tu basu ale bral spíše jako záskok, sehnal za sebe náhradu v podobě Petra Břehouše

Břehovského, ostatně také pocházejícího z Horní Stropnice a začalo období intenzivního hraní i výrazné elektrifikace. Přeci jenom dvě kytary a basa. Harmonikářka Janina pak skončila v roce 1998, kdy byla v požehnaném stavu a v očekávání prvního potomka. Sehnala za sebe náhradu v podobě svého žáka ze ZUŠ v Českém Krumlově a Ondra Svoboda s námi absolvoval poslední dva roky více aktivního hraní. Bratranec Čajan se pak v létě 1999 rozhodl realizovat jinak, já se následujícího roku oženil a zplodil syna. Pepa bubeník pak vážně onemocněl a bohužel v roce 2002 zemřel. V té době kapela ale již nefungovala. Znovu se obnovila s jindřichohradeckým Jackem (Roman Urban) za bicími pouze příležitostně na podzim 2002 k uctění památky předešlého drumera a pak i o dva roky později ke dvěma vystoupením na Žofíně a ve Frymburku. Po zhruba deseti letech byla impulsem k další obrodě chuť prapůvodního basáka a nyní již i manžela harmonikářky Šuldy. A vůbec první hraní v dnešní sestavě, kterou si dovoluji níže popsat, proběhlo v Hranicích u Nových Hradů dne 18. 4. 2015 a jenom bych ještě poznamenal, že jednoho „světového“ instrumentalistu a bratrance vystřídal jiný a opět bratranec... Totiž záměna el. kytary za housle. Dnes tedy hrajeme takto: Roman „Oška“ Josefík – deklamace textů, „zpěv“ i křik, Jana „Janina“ Šulistová – akordeon – tahací harmonika, Vladimír „Vládík“ Čadek – elektrické housle, Miroslav „Sníža“ Snížek – elektrická

kytara, Petr „Šulda“ Šulista – basová kytara a Roman „Jack“ Urban – bicí nástroje. Kromě vzájemné faktické příbuznosti zůstalo i teritoriální rozdělení na Novohradskou a Jindřichohradeckou sekci a v podstatě i rodičovský vztah nejstaršího a nejmladšího člena skupiny. K té skupině ještě jed-

na vtipná historka. Legendární hostinskou Matyldu navštěvoval v její provozovně – osvěžovně na Hojně Vodě i jistý chalupář Pavel Rendl. V případě, kdy jsem do dveří hospody vstoupil i já sám (bez ostatních hudebníků – kamarádů), neopomenul tento poznamenat: „Á skupina jde“... A aby byl výčet kompletní, nesmím ještě opomenout ani prapůvodního člena Petra „Dodu“ Duška, básníka ze Žofína, který hrál na saxofon a flétnu.

Kdesi jsem četl, že se sám označujete za „deklamátora textů“; kdo je jejich autorem? Píšete i Vy sám? Nezpíváte i tak občas?

Ono to zní lépe, než křik či řev (v mládí...). Ostatně i sám Magor při jeho společné návštěvě se Snížou v září 1996 u něj v Prostředním Vydří při poslechu naší demonahrávky „...slova od léta“ pronesl: „Kdo to tam zpívá, vlastně řve?“... Autorem textů jsou povětšinou různí více či méně známí básníci z okruhu českého literárního undergroundu, zejména Egon Bondy, ale třeba i američtí autoři beat generation. V množství menším než malém pak máme i vlastní zastoupení a dokonce tedy i já sám... Zpívání – nezpívání mi naposledy vyčítal někdy v roce 2004 při tom krátkodobém obnovení kapely kolega Kůča z populárních krumlovských Bratrů Karamazových, který také někdy v té době odložil kytaru a věnuje se pouze zpěvu. Měl bych se prý po tak dlouhé době nad sebou zamyslet a začít... Ostatně již při těch našich úvodních vystoupeních v roce 1989 si jedna místní chalupářka myslela, že si se mnou zazpívá... Střízlivý zpívat příliš neumím, zní to falešně a momentálně se tomu přeci jenom v některých skladbách blížím a dokonce talentovaný violocellista Josef Šulista, syn basáka a harmonikářky, kterého zatím marně lákáme do kapely a který je při svém věku 14 let přesně v tom samém životním období jako jeho matka, když s námi začínala hrát, tvrdí, že tu a tam má můj projev blízko k rapu... Zřejmě má na mysli skladbu Leden.

Neplánujete zařazení dalších nástrojů, spolupráci s jinými muzikanty apod.?

Mladého Pepu Šulistu jsem již zmiňoval. Je zvláštní, že v pubertě ho The Rozladěn vůbec neoslovuje, kdežto ve věku okolo 10 let byl pro tuto muziku nadšený a zapálený... My jsme ale hlavně vůbec rádi, že jsme se po tak dlouhé době znovu dali dohromady, i když je vše poněkud komplikované věkem, dětmi, prací, jinými zájmy a zálibami a hlavně tou vzdáleností mezi Novohradskými horami a Jindřichovým Hradcem. Zkoušet třeba jezdit do Horního Skrýchova za výše zmíněným okresním jihočeským městem, kde má pronajatu zkušebnu náš bubeník ještě s dalšími místními muzikanty a jedná se zhruba o 70 km vzdálenost, čili 70 km jedna cesta tam a druhá poté zpátky. Pokud ovšem nemusíme ještě vézt houslistu do krajské metropole Českých Budějovic...

Ke všemu drumer Jack aktivně vystupuje se Smutným Karlem i dětským rytmickým souborem Hakuna Matata a Sníža zase s Bez záruky. Je ale dost možné, že si s námi občas v nějaké skladbě pohostinně zahraje bývalý saxofonista a možná uspořádáme něco většího k třicetiletému výročí vzniku kapely a pozveme pochopitelně i někdejšího kytaristu a basáka. Jinak v minulosti ještě i nějakí jiní lidé s námi vystupovali jako záskok, či na zkoušku, či v období nějakých chystaných, ale nakonec nezrealizovaných personálních posunů či přesunů. Namátkou zmíním houslistku Esther-Rebeccu Neumann, kterou dnes seriózní vážná muzika v Rakousku živí, houslistu i klávesistu Jirku Macha, basáky Karla Oupora a Vlastu Kleina či saxofonistu Petra Tajrycha, který již bohužel také není mezi živými.

Mohl byste uvést nějakého spisovatele, který by byl blízký celé kapele - v jakémisi „vyšším smyslu poetickém“? Nemám tím na mysli, že byste si vzájemně násilně vyměňovali knihy, ale spíše v tom myšlenkovém duchu - pro představu bych uvedl třeba vztah pražského undergroundu k myšlenkám L. Klímy, apod.

Tak takto to u nás nefunguje. My se opravdu teď scházíme zejména k hraní a zkoušení, přičemž ani jedna činnost není příliš častá... Tu a tam pak následuje i hospoda, tmelící a jednotící prvek každé pořádné kapely... No a právě v lokále se povětšinou u zlatavého pěnívého moku vedou různé více či méně intelektuální plky... Dojmy z četby či poslechu nahrávek jsem si v posledních letech daleko častěji vyměňoval se svým vltavotýnským kámošem, vašnostou Standou „Kryžovatkou“ Vandou, než s ostatními členy kapely. Celé skupině ale asi bude blízký již zmiňovaný Egon Bondy, když už od něj máme zhudebněných nejvíce textů a to zejména z jeho období na přelomu 80. a 90. let uplynulého století, tedy ze sbírek Básně 1988 aneb čas spíše chmurný, Odplouvání a Dvě léta. Bylo pro mne docela šokem, když jsem se poprvé právě z úst Magora v září 1996 dozvěděl o jeho spolupráci s StB. Ta se pořád docela řeší mezi lidmi, kteří autora znali osobně, a toto téma tyto lidi také dost rozděluje. Já osobně nechci a ani nemohu soudit. Každopádně jsem na Egona Bondyho nezanevřel a asi daleko kontroverznější je v tomto kontextu spolupráce Jim Čert, o Nohavicovi nemluvě...

Existuje nějaký básník, jehož texty byste třeba chtěli zhudebnit, ale ještě se tak nestalo?

Napadá mě guru celého českého undergroundu Ivan Martin Jirous, řečený Magor a možná i soudobý již klasik Jiří Hásek Krchovský. Otázkou ale je, zda vůbec budeme do budoucna tvořit nějaké nové hudební věci a k nim tedy i logicky potřebovat texty? Kapela opravdu funguje hlavně příležitostně a za těch necelých 30 let přerušované existence máme plno skladeb z minulosti, ke kterým bychom se mohli a v mnoha

případech i chtěli vrátit a nově upravené je hrát. Napadá mě třeba Moc s s textem – básní Gregory Corsa, která úžasným způsobem reflektuje současnou politickou situaci v naší zemi. „Moc je odmocněná, moc je to, co se děje, moc je smutně prázdná, moc se získává bezmocí“ atd.

Jakou muziku rád posloucháte?

Slušelo by se odpovědět ve formě ticha, či přírodních zvuků konečně probouzející se jarní přírody, nebože nechci být ovlivňován ve své tvorbě případnými vlivy někoho jiného... Momentálně toho ale opravdu příliš neposlouchám. Všeobecně si hudbu pouštím po ránu během potřebného cvičení, ponevadž téměř dvoumetrová postava má již věk náchylný k bolestem zad... V přehrávači je tak nyní CD Baletu Československého rozhlasu, což je jeden z posledních objevů naší alternativy, jakási „supergrupe“ tvořená špičkovými muzikanty jiných kapel. V období okolo Velikonoc to pak stylově byli PPU – Pašijové hry velikonoční. Další poslech muziky se u mě odehrává převážně večer a v noci za tmy i při práci na PC, tudíž digitální podoba. A takto to funguje hlavně v zimě, kdy je na podobnou činnost, zájmy a záliby více času a nastávají i příhodnější podmínky. Viz to brzké stmívání se. No a poslední příležitostí je poslech v autě, kterým zase ale moc často nejezdím... Mám tam pořád ještě autorádio s přehrávačem kazet a momentálně již několik měsíců totiž Oboroh, Betulu Pendulu, Toma Waitse i Adama Michnu z Otradovic a jeho Loutnu českou. V posledních letech ale opravdu sleduji zejména okrajovou českou scénu a to i v souvislosti s festivalem Krákor, což je v podstatě jediná hudební akce, které se pravidelně účastním a tak bych namátkou mohl vyjmenovat kapely jako Hrozně, Ylo, Skrytý půvab byrokracie, již opět neexistující Mongolovy městské sady, ale i Postiženou oblast, Špinavé spodní prádlo (ti jsou mi velmi blízcí a zvláště verš skladby Bezmocnost – „seru vám na to, co vynáší – já mám rád totiž, co povznáší“!), Děti kapitána Morgana, Houpací koně, Slum, Hynkovy zámky, Old Minka Band, Já jsem poznal, Sblížen atd. atd. (abych necitoval onu skladbu SPB Seznam názvů vybraných kapel...). Jinak jsem v té druhé polovině 80. let minulého století dá se říci vyrostl na tehdejší brněnské alternativní scéně a jmenovitě mě velmi oslovily kapely Z kopce, E a Dunaj, přičemž Dunaj a „Kolšák“ byly opravdovým fenoménem své doby bez náležitého a zaslouženého ocenění!

Jaké knihy rád čtete?

Četba je podobně jako poslech muziky v mém případě hlavně zimní záležitostí a byly doby, kdy jsem třeba nestíhal číst noviny, nebo různá periodika... To se ale postupně a snad i věkem mění. Podobně jako v hudbě, tak i u knih mě zajímá hlavně ten okrajový fenomén, čili opět underground,

Branišov, rok 1998. Deklamující Roman v Plastickém tričku. Foto: archiv kapely.

alternativa, rockové i folkové záležitosti, beat generation atp. Z autorů bych mohl jmenovat onu druhou, mladou vlnu undergroundu z 80. let a z okruhu kolem Revolver Revue. Jáchym Topol (těším se na jeho novinku Citlivý člověk), Petr Placák, Vít Kremlička, Viktor Karlík (i když on je hlavně výtvarníkem). Opomenout nemohu Jana Pelce, Viktora Haita, samozřejmě Magora se Zajíčkem či Brabencem. Také mě oslovují historické, společenské i politické záležitosti a v poslední době jsem přišel na chuť i povídkové nebo románové beletrii. Dost často s historickým podtextem. Momentálně mám rozečtenou publikaci o Milanu „Plukovníku“ Kubesovi Život jednoho exulanta v soukolí dějin od Miroslavy Havelkové, obsahující vzpomínky na tohoto nedoceneného člověka, faksimile dokumentů k němu se vztahujících i jím osobně sepsané paměti. Bohužel pouze do roku 1989, poněvadž po těžké nemoci dotčený zemřel, aniž by toto dokončil. Milan Kubes je úžasnou esencí kombinující osud emigranta, undergroundu, ale i katolictví (Opus bonum) a spolupráci s vysídlenými sudetskými Němci, což všechno jsou témata, která oslovují a zajímají i mě. V poslední době mě baví při občasných návštěvách Českých Budějovic vyhledávat venku v krabici na ulici před knihkupectvím Kanzelsberger knihy do-

slova za pár pěttek, které jsou třeba i více či méně mechanicky poškozené a dá se takto natrefit na úžasné poklady! Namátkou zmíním Dlouhý návrat Andrew Kriváka. Knihu věnující se zejména 1. světové válce z pohledu elitního odstřelovače. Ostatně máme právě stoleté výročí tohoto masakru, takže se to i hodí. Líbila se mi i pravděpodobná historická fikce o Janu Žižkovi, lapkovi na panství rožmberském od Richarda Dostála. K oblíbeným autorům ovšem patří i ten Vámi zmiňovaný Klíma a také třeba Deml, Váchal, a kdybych měl jmenovat pouze jednoho jediného, byl by to Bohumil Hrabal, na kterém jsem opět dá se říci vyrostl. Musím ovšem zmínit i naše jihočeské soudobé a poměrně známé literáty a to Jiřího Hájíčka a Davida Jana Žáka, který si ostatně rovněž velice zamiloval Novohradské hory, pořídil si zde maringotku a dost často tu i se ženou a malým dítětem přebývá.

Nemohu se nevyhnout situaci v českých a moravských zemích v otázce politické: Sledujete politické dění u nás? Jaký je Váš názor na vývoj „těch našich 25 let po sametu“?

Politiku pochopitelně sleduji, přestože zastávám všeobecně sdílený názor, že to je jedno velké svinstvo... Možná mi vadí i umění kompromisu, ale bez toho to nejde a i já jsem ostatně tolerantní člověk, schop-

ný vyjít s každým. Snad... Sám sebe bych charakterizoval jako konzervativního liberála s příklonem ke středovým politickým stranám. Nejsem ale pochopitelně žádný politický fanatik, či náruživý fanda něčoho, či nějaké strany. Nikdy jsem nevolil nic velikého, ani momentálně populárního, i když rozumím vzestupu Babiše poté a potom, co tu provedla předposlední vláda, respektive její premiér, kterému se ostatně prý podobám, jak poprvé rozeznal nějaký další stabilní návštěvník Krákoru od vás z Moravy... Mým velkým politickým tématem je třeba otázka lidských práv a s tím úzce související záležitost týkající se Číny a Tibetu. Je až neuvěřitelné, jaký strach mají diktátoři a nedemokraté z myšlenek a osobnosti tibetského duchovního vůdce dalajlamy. Já také nikdy neodpustím Zemanovi, Sobotkovi, Štěchovi, Hamáčkovi a Zaorálkovi servilní prohlášení vůči Číně po přijetí dalajlamy ministrem kultury Hermanem. A to mohou všichni jmenovaní sociální demokraté momentálně (květen 2017) vystupovat proti sprostému mstivému dědkovi z Hradu jak chtějí! Oni lidé bohužel všeobecně rádi zapomínají prohřešky našich politiků, či spíše pseudopolitiků, poněvadž ti nyní mají neuvěřitelnou hroší kůži a drzost, přičemž jim prochází to, co by v letitých demokraciích nebylo absolutně možné. A opravdu je ne-

bezpečný oligarchismus Babiše, orientace Zemana na Rusko a Čínu, strašení uprchlíky a o vystupování z EU či NATO ani nemluvě. Náš bývalý jihočeský hejtmán Zimola je pak kapitolou sama o sobě... Dokonalý příklad zblblnutí snad mladého a nadějněho politika mocí. „Všechno je komplot politických konkurentů a spostá kampaň“... A vůbec nejhorší by pro mne osobně byla varianta vítězství Babiše ve volbách, jeho premiérský post v tandemu s pokračujícím prezidentováním Zemana a korunu všemu může nasadit Zimola coby nový předseda ČSSD... Potom Pán Bůh ochraňuj tento politicky rozdělený národ! Ono je vůbec zvláštní, že pokud se do parlamentu dostanou strany mimo něj, jedná se o různá podivná hnutí, či extremisty... Já třeba poněkud masochisticky sleduji i naštěstí pouze okrajovou politickou scénu v podobě Klubu Českého pohraničí, či Národní domobrany. Směsice komunistů, lampasáků, nacionalistů a pro ruský orientovaných pomatenců. Slušně řečeno. V Národní domobraně se dokonce výrazně angažuje můj bývalý pracovní kolega z Jihočeského muzea František Krejča, který přitom není duševně zdravý... Na druhé straně mě těší odpor proti tomuto a kvituji s povděkem jednoduchá a vše říkající hesla na různých demonstracích. „Jsme západ!“, nebo z poslední doby „Nejsme kampaň!“. Vskutku naprosto výstižné! Za malý zázrak opravdu považuji pád socialismu u nás v roce 1989, odstranění železné opony a náš návrat do Evropy. Opravdu bychom si měli vážít našeho ukotvení v EU a NATO a uvědomit si, že se máme hodně (vulgo kurevsky) dobře v našem světě bez hranic, válek a výrazného nacionalismu. Bohužel ale stále silícímu množství různých individuů je toto málo a zřejmě mají potřebu si zastřílet... Také si pochopitelně vážím našeho posledního skutečného prezidenta Václava Havla a je jen škoda, že jeden příznivec undergroundu nebyl po 10 letech samolibého typu vystřídán dalším, a sice jeho jasností Karlem. Ona by nám vůbec možná prospěla i osvícená monarchie a také systém přímé volby prezidenta v neprezidentském systému je rovněž úchylnou naší politiky... Tak asi tak.

Někde na internetu jsem zahlédl Vaši fotografii coby kastelána na bradě Žumberk – jste jím ještě stále? Můžete mi osvětlit, co vlastně takové (dle mého krásné) povolání obnáší, jak jste se k němu dostal apod.? Je to spíš koníček nebo poslání? Musíte mít velmi blízký vztah k historii...

Žumberk v jižních Čechách není hradem, nýbrž tvrzí, která je dosti unikátně součástí původního opevnění, jehož součástí bylo i šest válcových věží – bašt, z nichž se jich pět dochovalo až do dnešních dnů. Hradní zřícenina Žumberk se pak nachází ve východních Čechách. Tolik jenom malé upřesnění. Měl jsem na gymplu spolužáky, kteří docela toužili po tom, stát se někde kastelánem. Třeba na Kašperku. Já jsem k tomu

přišel jako slepý k houslím. Životním omylem jsem studoval strojařinu v Plzni, jak ostatně již bylo výše naznačeno a před i po vojně pracoval v lese jako dělník v pěstební činnosti. Oba moji rodiče se takto také živili a já vlastně již o prázdninách na gymplu v rámci tehdy povinné a dokonce i společné studentské prázdninové pracovní aktivity takto výjimečně individuálně brigádníčil právě v lese. Na přelomu let 1991 a 1992 ale následoval pracák a v jeho rámci můj žumberský předchůdce, který sháněl někoho, kdo ho zde bude zejména zastupovat po dobu pěti týdnů v srpnu a září, kdy si vybíral dpvolenou i náhradní volno a cestoval po Zakarpatské Ukrajině, či rumunském Banátu. Ostatně děti českých krajanů v Rumunsku později i učil. Osvědčil jsem se zde jako průvodce i zástupce kastelána, vykupoval v Budějčích staré lahve (podoběn Svěrákovi z Vratných lahví...) a měl v krajském městě podnájem, aby v únoru 1993 mě tento můj předchůdce, Jarda Svoboda, opět navštívil s tím, že tu po deseti letech končí a pokud to chce vzít po něm, mám se jít domluvit do Jihočeského muzea, jehož je tvrz Žumberk pobočkou. A od té doby tu „stále musím dělat šaška“, řečeno slovy Bolka Polívky ze Šaška a královny. Na rozdíl od jeho šaška mě to tu ale pořád baví. V nadsázce řečeno takový kastelán zde v létě seká trávu, v zimě odklízí sníh a jeho pracovní den začíná tím, že odemkne expozici a otevře okna a večer je zase zavře a uzamkne... Humor. Ve skutečnosti mi vyhovuje několik věcí a ono vůbec tím, že nejsme nikterak věhlasný, veliký a ani hojně navštěvovaný objekt a nepatříme pod Národní památkový ústav (zase to „národní...“), tak se trochu vymykáme. Zkrátka se tu střídá letní sezóna s návštěvníky i provozem celé vesnice, kdy zejména místní penzion praská ve švech, s obdobím absolutního klidu od listopadu do března. A pak i administrativní i fyzická práce, poněvadž vskutku fungují jako správce objektu, čili i ta údržba. V Žumberku momentálně žije zhruba 20 trvale hlášených obyvatel, přičemž za posledního sčítání lidu za Rakouska – Uherska jich zde bylo 260... A živo tu bylo i po válce a vysídlení Němců. Však se také v místní škole přestalo učit až v roce 1974. A to je právě nyní fascinující. Malá, nepatrná ves mimo hlavní silniční tah a v ní kostel, tvrz, hřbitov, škola, penzion s hospodou a dokonce i soukromý minipivovar, poněvadž lidé tu jsou podnikaví a pivo Žumberák již vyhlášené! Mimochodem, víš Fido jak se jmenuje místní pivovarský pes labrador? Dělat kastelána v Žumberku je samozřejmě spíše poslání než povolání. Já se totiž angažuji i v mezinárodním Spolku pro podporu místního kostela Stětí sv. Jana Křtitele, který je architektonicky naprosto unikátní tím, že je čtyřlodní a dochovalo se tu velice cenné nástěnné malby, v nedávné době objevené a zrestaurované. Ostatně celý kostel se za notného přispění potomků vysídlených Němců podařilo v letech 2005–2012 opra-

vit a slouží jako dokonalý příklad příkladné česko – německé spolupráce! Bez běsu minulosti a s uvědoměním si chyb na obou stranách. A to jsem již u té historie. V posledních letech dokonce aktivně bádám v česko-budějovickém Státním okresním archivu a pochopitelně mě zajímá minulost Žumberku, ale i míst v milovaných a dalo by se říci rodných Novohradských horách. Hlavně poválečné události ohledně Němců a nových dosídlenců. A dají se dohledat opravdové perly! Dalším mým tématem je třeba i pronásledování katolické církve v 50. letech a i tehdejší okres Trhové Sviny si v tomto vybral svou povinnou oběť v podobě borovanského děkana Jana Sukdola, který byl zatčen a obviněn naprosto vykonstruovaně v souvislosti s další farářskou postavou, a sice jistého Stanislava Sasiny, který udělal tu chybu, že po emigraci do Itálie chtěl ještě před misijemi v Jižní Americe naposledy vidět a pozdravit rodiče v rodné vlasti a vrátil se sem... Sasina byl ve svém působení v Benešově nad Černou velice oblíbený u enklávy rumunských Slováků a toto souvisí i s dalším tématem, které se mě týká, protože sám jsem potomkem rumunských Slováků, takto reemigrantů a dosídlenců pohraničí. No a i coby vášnivý sběratel starých pohlednic momentálně procházím naprosto úžasné záležitosti týkající se Františka Peřiny, což byl buquoyský hajný a nadšený amatérský fotograf v letech 1900–1920 pobývající na novohradském panství a to hlavně v Černém Údolí, proslulém svojí sklárnou a výrobou neprůhledného a neprůsvitného hyalitu. Čili historie ano, ale hlavně ta nepříliš vzdálená a přeci jenom na amatérské úrovni, i když se chystám i publikovat. Nejsem historikem, pouze se zajímám. Ostatně vzdělání, či vůbec vzdělávání se, je strašně důležitá záležitost, které se manipulativní mocipáni velice obávají a vůbec přitom nezáleží na formálním vzdělání, které ostatně neměl a ani ve své době nemohl mít i zmiňovaný Václav Havel.

Jaké máte s kapelou plány na nadcházející letní festivalovou sezónu? Kde vás mohou diváci a posluchači vyhledat?

Toto jde úplně mimo nás. Jak jsem již naznačoval. Věk, vzdálenost, rodiny, různé zájmy a záliby i další hudební projekty jindřichohradecké sekce. Já osobně navíc coby kastelán doslova a do písmene uvázán v tomto období vrcholící letní turistické sezóny u tvrze jako pes u boudy. Mimochodem stylově ke svému příjmení chováme doma jezevčíka... Jak jinak! I tak ale máme naplánované dvě prázdninové akce v nejbližším okolí. 29. 7. hrajeme v Todni u Trhových Svinů v rockové stodole na malé vsi a ve společnosti Ramones Revival. 1. 9. pak bude akce ve Vidově u Českých Budějovic a spolu s námi venku v pěkném přírodním areálu (tady by se pořádaly Krákory!) zahrají i Básníci ticha a Garáž.

Ptal se Jirka Severa, květen 2017

Důkazy:

Vesmírná Road Movie Snít Adamov 2

V podvečer Festivalu spodních proudů, 25. března 2017 se v brněnském Paradoxu natáčela jedna z epizod epochální vesmírné Road Movie Snít Adamov 2. Záběry dobře posloužily jako podklad pro upoutávkový šot k festivalu Krákor 2017. Zde předkládáme několik momentek Jany Navaříkové, která si rovněž zahrála. 1) Přípravy v baru před natáčením; 2) Eričko jako Hlavní hrdina a hlavní maskér Jude; 3) Pohled na interiér a figury; 4) Na plakátu k filmu: Emir Chali, Vojta, Beáta, Vanessa; 5) Honza se soustředí na něžnou roli karetního hráče a bůčkožrouta. 6) Hauran a René vesmírně debatují... 7) ...nad okladem.

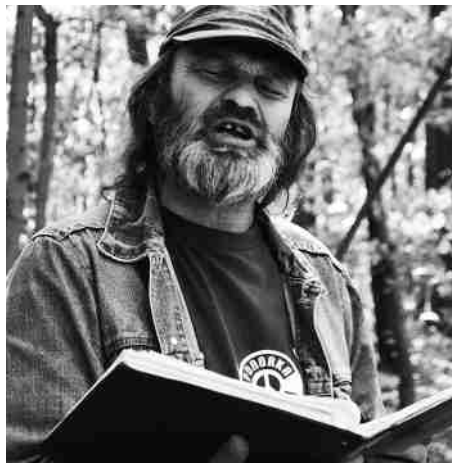
Šot byl věnován všem militantním veganům, několik reakcí najdete na webu zpráteleného kanálu RádioCyp.cz, příští zvodlo třeba natočíme na motivy G. T. Fechnerova testu.

PS: Adafilm dělá permanentní nábor odvážných herců a skvostných hereček. Filmy budou, aj bez tebe, aj bez kamery!

Sépiovou kostí:

Miroslav Miky Marusjak

Olomoucký básník a signalista, narozen roku 1960. V roce 2009 vydal sbírku básní „Jenom jako“ a r. 2012 „Dunění ticha“, svojí tvorbou je zastoupen v česko-americkém almanachu „Prchavé domovy“ a je zakladatelem hudebního uskupení Poetic Band. V roce 2015 mu vyšly u vydavatelství Ears&Wind Records sbírky básní „Na křídlech ptáků“ a „Ponorka blues“, v roce 2017 pak sbírka aforismů „A přece se točí...“

„A přece se točí!“
zvolal nadšeně režisér
když dostal grant na svůj nový film

Slyšet v noci houkání na kolejích
neznamená ještě že houká sova

Byl jako bouřka
nikdo nevěděl kdy přijde

Vůbec nevěděla co si s ním počít
tak s ním počala

Neustále mlel pantem
stále mlátil prázdnou slámu
až začal mlít z posledního

Používal značkové parfémy
přesto smrděl korunou

Všichni plešatí
jsou na vlas stejní

Stál mu
jako svatý za dědinou

Toho kdo strká hlavu do písku
je snadné kopnout do prdele
mnohem těžší
je dát mu přes držku

Tak dlouho se chodí se džbánem pro pivo
až se z toho stane závislost.

Nepovíš křivého svědectví
Nezesmilníš
Nepokradeš
Nepoblješ
...korunovační klenoty

„Je to blázen!“
říkali a ukazovali na něho
přitom si prstem sami tūkali na čelo

Horší než srážka s blbcem
je srážka se šéfem
Následkem takové srážky
je očekávání dalších srážek
...z premií

Když sedíme na penězích
ještě to neznamená
že se z nich něco vylíhne

Když někdo něco zvorá
ještě neznamená
že je zemědělec

Měli ho až po krk
i když jim nesahal ani po kotníky

Co mohl to pohnojil
Jezdil totiž s hovnocucem

Když se chceš
z něčeho vyzout
musíš se do toho
řádne obout

Chytřejší ustoupí
pokud má kam

Zvedla se železná opona
a začalo divadelní představení

Pod svícnem
bývá největší tma
V tom mají všichni jasno

Dlouhé vlasy krátký rozum
Krátké vlasy dlouhé vedení

Bez peněz do hospody nelez
a kreditka je ti tam na hovno

Pokud má někdo máslo na hlavě
ještě neznamená že je hlava pomazaná

Hlavu si s tím nelámal
ani to nechtěl lámat přes koleno
přesto pro korunu si ho nechal vrtat

Pokud nemáš pod čepicí
nemůžeš mít za ušima

Když nejde o život
jde o hovno
tak neztrácejte hlavu
když jde o krk

Kopanec do zadku
nejvíce bolí zepředu

Chceš si splnit své sny?
Probud' se!

Na žízeň je dobrá i voda
ale po ní se nám nechce zpívat

Býval dobrým krejčím
dokud ho nezašili

Měl tak nabitý program
že mu občas něco vybuchlo

ze sbírky A přece se točí... (aforismy)

Krajní okénko: Nejdrsnější kvítka

V rozpuku léta nelze napsat nic jiného než chvalozpěv na život. Protože to je jediná naděje, že život je věčný. Brno to ví. Se všemi jeho spárami v rozpukaných asfaltových chodnících, skrz naskrz prochacných, s jeho černými zejícími oblouky viaduktu, s jeho drolicím se zdívem a zanešenými okapy. Brno a jeho ekosystém. Krajina, která utopí a nenechá dohlédnout horizontu.

Tam člověk pochopí, jaký je význam slova DRSNÝ. Holubi, co mají na Cejlu vlastní byt, sýkory, které umí zmizet ve zdi před dravcem, ale hlavně ty rostliny! Ty naplňují srdce nekonečnou vírou, nadějí a dojetím, že tímto to teda ještě nekončí.

Hodně drsné kvítka – pajasan žláznatý. Foto Ta Pájka.

DRSNOST rostlin spočívá v tom, že tam, kde vyklíčí, musí po zbytek života žít a plodit. Ať je to ve spáře prochacného chodníku, v zapomenutém baru pod viaduktem nebo v okapu holubího domu. Žádná emigrace do Říše nebo nová práce v Praze, pouze SOUSTŘEDĚNÉ BYTÍ. Najdeme je každý den na stejném hnusném místě, ze kterého vytrvale tvoří místo, kde se dá žít. Kořeny pomalu ruší zavedené struktury s vědomím, že až chcípnou, zanechají po sobě skvělý humus a na Zemi o pár centimetrů čtverečních nechutného místa míň. Sukcese.

To ony od jara do podzimu ukazují nekonečnost rokenrolu, výsměch všem pozemským strastem a klidné vědomí sebe sama jako článku v kontinuu, jako když se kočky vyhřívají na sluníčku.

Vždy si z nich беру příklad. Z rýtu v cihlové zdi, z pajasanů všude možně, ze sedmikrásky na golfovém greenu. Jak jste to mohli dokázat?! Celý vesmír se asi musel spojit, aby aspoň jedno z těch mnoha semen vzešlo. A žádná lítost nad zbytečnou prací není, že se uchytilo jen jedno z mnoha. V této hluboké fascinaci vyhlašuji soutěž O NEJDRSNĚJŠÍ KVÍTKO Brna a okolí. Dejte vědět, jaké pionýry života potkáváte. Pošlete do půlky srpna fotku, místo nálezu a krátký popis na pavla.mudrakova@gmail.com. Na konci léta uděláme výstavu, vyhlásíme nejdrsnější kvítka a dáme si pivo. Těším se!

Ta Pájka

Dýmem: Přineste Zemana

„Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké!“ Izajáš 5

A máme tady další prezidentské volby. Chválu Pánu za to, neboť to znamená, že žijeme v demokracii, a je pouze na nás samotných, jak rozhodneme o našich životech, a tak i o těch, kteří naši zemi budou spravovat a navenek nás zastupovat.

Minulé volby nejvyššího úředníka v zemi dopadly nepříliš dobře. Lid na základě politické reklamy financované Kremlm přivedl na světlo boží jednu již téměř zapomenutou obskurní postavku, pomalu se uchlastávající ve svém dobrovolném vysočinském vyhnanství a ona si po svém vítězství začala vyřizovat účty se svými domnělými i skutečnými protivníky.

Zde se mstí Sobotkovi, že jej vzbudil z jeho prezidentského snu již tenkrát roku 2003 a tady zase bojuje s alkoholickou paranoiou, která mu velí spatřit „pražskou kavárnu“ všude tam, kde se neseťkává s patolízalstvím a devótností, které se mu jinak dostává ze stran jeho sociální bubliny, která mu dopřává iluze jakéhosi sultanátu, jemuž vládne z divanu naložen v lihu.

Přičemž zdravotní stav prezidentského kandidáta Zemana je natolik katastrofální, že stěží pronese pár souvislých vět, aniž by se zadýchal a je vláčen veřejným prostorem svalnatými pažemi svých bodyguardů jakožto balík. A nacházíme se již jen krůček od toho, kdy namísto slov: přichází prezident republiky, uslyšíme: už ho nesou.

Co stojí za záhadou toho, že tato tělesná a duševní troska vážně uvažuje o dalším pětiletém mandátu na pražském Hradu, netuším. Ale zajisté tomu bude stejnou měrou na vině jak ztráta soudnosti, tak i tlak okolí, které jej užívá ke svým zájmům stejně, jako tomu bylo s Brežněvem.

Ovšem poslední kousek hradní družiny, která hledá každou možnost, jak oslovit lůzu, která je hlavní voličskou základnou ruského švába, se zcela vymyká všemu, co v této zemi prozatím bylo k vidění.

Neboť užít ve volební kampani prezidentské milosti recidivistovi a dvojnásobnému vrahovi tak, aby to kandidátovi přineslo přízeň davů hodnou scénám z Kolosea, kdy císař palcem rozhoduje o životě či smrti a volnosti nebo otroctví dle toho, jak je davům momentálně po libosti, je naprostým dnem i samotné žumpy.

Když Pilát Pontský vybíral mezi Ježíšem a vrahem Barabášem, vybral si Barabáše, kterému dal svobodu a Ježíše poslal na kříž. Což nakonec samotnému Pilátovi nijak nepomohlo, neboť přízeň lůzy je vrtkává a on sám skončil sebevraždou, když byl ze svého úřadu odejít.

Nuže ostatně soudím, že je nejvyšší čas našeho Piláta odejít zpět na Vysočinu, kde naváže na svou sebedestrukci a dokončí dílo nikotinu a alkoholu tak, že nebude třeba Institutu Miloše Zemana. On už si pan Kellner nějaký ten způsob vyjádření vděku nepochybně najde a bude z toho třeba pěkná vilka. Nebo karavansaraj.

Miroslav Václavěk

„V OBCHODĚ NEKOUPITE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ – TROCHU JSME VÁM LHALI:

OBCHOD PRO SLOVO, OBRAZ, ZVUK, POHYB, ŽIVOT: **DREVENACIKADA.CZ**

Přímá distribuce značky Ears&Wind Records. CD, knihy, asfalty, časopisy, noviny, samizdaty. Výběrové tituly spřátelených vydavatelství: Polí 5, Indies Happy Trails, Black Point, Guerilla Records a dalších... Jediná východoevropská distribuce značek Ohrwaschl a KuckKuck. Nákupem zde podpoříte naše aktivity!

Na vlně hořícího psa:

Část osmá: Jako její matka

Padáčky pampelišek volně poletovaly vzduchem a pak se neslyšně snášely k zemi. Jako vzpomínky. Jako její vlasy. Vzala do prstů neposlušný pramen černých kadeří a dala si jej za ucho. Cítila mravenčení v levé noze. Vstala, udělala pár kroků vpřed a vzad, zhoupla se na špičkách jako tanečnice, upravila si sukni a zase si sedla na dřevěnou lavičku. Na jedinou lavičku v parku, která ještě měla opěradlo. Oprýskaná červená barva se jí místy zlehka zařezávala do stehů a do zad a občas ji píchla do předloktí, když si položila ruku na hranu poslední látky opěradla. Sedávala na ní ráda. Jako její matka. I přes tu občasnou bolest.

Vytáhla z kabelky krabičku cigaret a zapalovač. Chvilí váhala, poté klid nedělního dopoledne rozřízla škrtnutím kolečka o kamínek. Po praskané rty sevřely filtr cigarety a plíce potáhly kouř. Rozkašlala se. Po prvním prásku pokaždé kašlala. Zkřivila tvář odporem. Musíš být statečná, nabádala se.

Rozhlédla se po parku. Nikde nikdo. Je to již několik minut, co kolem ní prošel poslední člověk. A čtrnáct let, dva měsíce a čtyři dny, kdy tady pobíhala jako pětiletá kolem čerstvě natřené lavičky, na které seděla matka. Pětiletá, v nedělních šatech stejné barvy jako dnešní sukně, v rukou věneček pampelišek, vylezla potichu na lavičku a dál na opěradlo, chtěla matce dát tu žlutou neuměle spletenou krásu na její havraní vlasy, když v tom se matka otočila, ona škobrtla a spadla nazad do trávy. Levou rukou se pokoušela vstát, pravá, stále svírající věneček a plná bolesti, byla nepřírozeně stočena pod trupem těla. Matka tehdy strašně křičela. Pak přijela sanitka a ony odjely do nemocnice. Ona s rukou v dlazi, matka s vytřeštěným výrazem ve tváři a s tiše semknutými rty. Pošlapané pampelišky zůstaly v parku samy. Proto si to pamatuje. Proto sem chodí?

Do školy šla až o rok později. Matka ji už nehubovala, jako tenkrát každý den, už vlastně ani moc nemluvila, jen se na ni provinile dívala. Dodnes si vybavuje odér z levných cigaret, které matka tak ráda kouřila. Vždy, když se matka vracela po práci domů do desátého patra paneláku, utrmácená, utíkala k ní se slovy: „Já jsem tak ráda, maminko, že už jsi doma!“ Tak moc ji chtěla obejmout a přitisknout se k ní, tak moc chtěla být obejmutá, ale matka jí pokaždé řekla: „Počkej chvíli, jsem unavená,“ sundala si sako s emblémem dopravního podniku, pověsila jej na věšák v předsíni a mlčky odešla skrze korálový závěs do kuchyně. Vařící vodou si zalila dvě čajové lžičky hrubě namleté černé kávy, pootevřela dveře na balkon, zapálila si cigaretu a nepřítomně hleděla na okna protějšího panelového domu. Dokouřila první cigaretu, srkla si chladnoucí kávu a zapálila si další. Opřená o umakartovou linku, nikdy nekouřila na balkoně, měla hrůzu z výšek, stávala tam až do večera, dokud nebyl popelník plný nedopalků. Nikdy se po šichtě neposadila, trpěla bolestmi zad jako každý řidič tramvaje v tomhle městě, obzvlášť na trase do Krásných Polí, kam jezdí sedmička, ta stará dřevěná tramvaj, kterou řídí i ona, řídí ji téměř každý den, neboť je sama s dcerou a kdo by jí pomohl, otec zmizel dávno před jejím narozením, rodiče ji tehdy zavrhlí a už s ní nikdy nepromluvili, ani o vnučku nemají zájem, tak se musí pořádně ohánět, jezdit sedmičkou čtrnáct zastávek na konečnou, tam si dát cigaretu a kávu z termosky a zase čtrnáct zastávek zpět, dřevěnou tramvaj, v které všichni tak rádi jezdí, mimo ni, místo madel visí od stropu kožené smyčky, tramvaj cestou skřípe, čtrnáct zastávek tam, cigareta a káva, není lehké být svobodnou matkou, čtrnáct zastávek zpět, pokolikáté už? Kožené smyčky se houpou v rytmu jízdy, neměla jsem si to děcko nechávat,

byla jsem mladá a hloupá, cigareta a káva a zase tam a zase zpět...

Vytáhla z krabičky poslední cigaretu. Bylo již hodně po poledni a park se zaplnil výletníky. Zítra to bude čtrnáct let, dva měsíce a pět dní, co tu naposledy byla s matkou. A přesně jeden rok, co se matka nevrátila z práce.

Cítila, že jí bolí záda. Vstala z lavičky, zhoupla se na špičkách jako tanečnice a nezapálenou cigaretu vyhodila do odpadkového koše. Pohládila si rostoucí břicho, usmála se a vykročila k domovu. Snad pojede výtah. Vlasy měla černé jako havran. Jako její matka.

Jeronym Nikdo

Filmové okénko: Abychom se v té nostalgii neutopili

Je vtipné psát o devadesátkové nostalgii do novin, které samozřejmě frčí na nostalgii ještě daleko hlubší. Mohu si přečíst nějaké knihy, vidět filmy, ale stejně nikdy nezjistím, jaké to bylo vložit v roce 1972 desku do gramofonu a pustit si Kuře v hodinkách. Nicméně zpátky ke mně. Jsem smířený s faktem, že některé filmové a hudební legendy už mi v srdci nic nevytěsní. A devadesátky, to byla především Nirvana, Soundgarden, Twin Peaks atd.

Těžko si tedy nevšimnout, že žijem v „revivalovém období“. V kině jsem byl naposledy na Trainspottingu, největší událost je smrt frontmana Soundgarden, právě se chystám pustit si novou desku At the drive-in a nedávno mělo premiéru nové Twin Peaks. Abychom se v té devadesátkové nostalgii neutopili, říkám si. Jenomže pak se na obrazovce objeví Margaret s polenem, které má pro zástupce šerifa důležitou zprávu, a seš v tom zase chycený. Není úniku. Tak pěkně popořadě:

TRANSPOTTING 2

Mé pocity: vyplázeš 160 Kč (víte, kolik v roce 96 stávalo kino!) za ultimátní depku a odcházíš z kina a říkáš si: Old! I am so fucking old! Znáš i lepší způsoby, jak trávit volný čas. Ale jinak dobrý. Sledovat ty zestárlé hrdiny je jako sejít se na pohřbu starého kamaráda.

TWIN PEAKS

Lynch omílá staré motivy, co taky jiného. Ale proč ne? Fungovalo to tehdy, funguje to pořád. Zhlédl jsem první 4 díly a je to velmi solidní. Některé věci vymyslí opravdu jen David. Třeba dosadit do role šéfa FBI agenta Muldera (D. Duchovny) přeměněného na ženu, to je prostě typicky lynchovská habaďura, při které vám ukápnou slza dojetí do vašeho třetího panáka slivovice, kterým zapijete žal ze svého pokračujícího stárnutí. A slzy nostalgie je vždy třeba vypít až do dna.

Vojtěch Landa

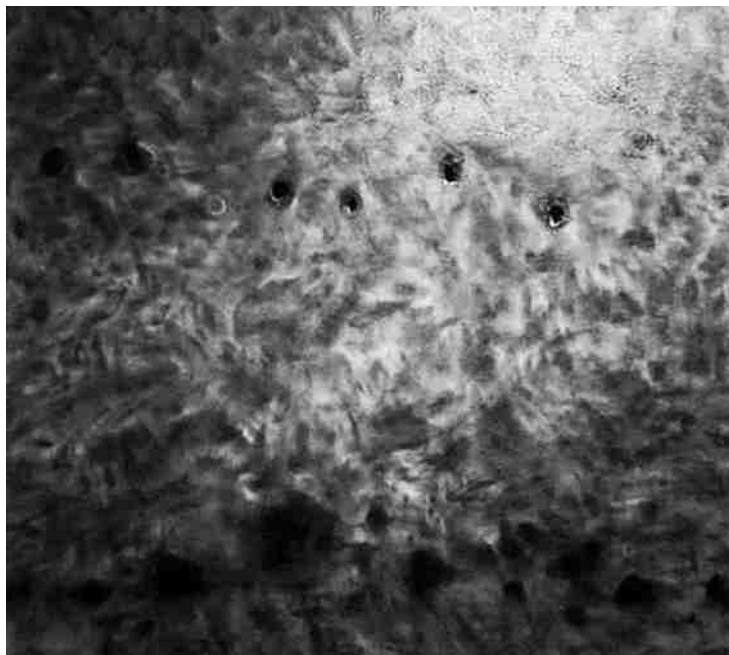
KOLABORANTY NA DRÁŽÁKU NECHCEME – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

NON-STOP PORCE MUZYKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDOVÉ A ALTERNATIVNÍ SCÉNY. RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ, KTEŘÍ NEKOLABORUJÍ S OSA. WWW.DRATAK.CZ

Dílna:

Roman Karel – Mandlový vrch

Po stvoření světa roku 3980 př. Kr. se v místech dnešního Rýmařova prostíral hluboký hvozď a potok jen stěží prorážel lesnatým údolím i životu nebezpečnými bažinami. V stromoví a houšti se skrývali medvědi, smečky vlků, stáda divokých prasat i mírnějších lesních tvorů. Do strašlivé pustiny uprchl se svými lidmi Colomanus Romulus, důstojník a římský šlechtic před pronásledováním. Temné a divoce zarostlé místo nechal vykloučit a osít pole. Trvalo léta, než si lidé postavili s velkým úsilím chudobné chýše, časem se však přesunuli až na úpatí zarostlé vyvýšeniny, na níž se nyní rozkládá Rýmařov, a konečně si dokázali vybudovat výstavné domy, v jakých kdysi žili ve staré vlasti. Colomanus však místem mezi svými pohrdl a nechal si postavit krásný zámek uprostřed svěží přírody vysoko na Mandlovém vrchu, který se tyčí nad dnešním Harrachovem.

Mandlový vrch podle Romana Karla.

Jednoho dne vyrazil Colomanus se svou družinou na lov, a když dosáhl místa, kde stála uhlířova chatrč, narazil mezi mohutnými smrky na ohromného vlka. Krvežíznivá bestie hrozně vyčenila tesáky a vyrazila. Statečný Říman se nerozpakoval. Napjal těživu luku a jediným šípem jej na místě skolil. Příhoda se mu natolik vryla do mysli, že dlouho neváhal a zvolil si vlka do svého erbu a ten se pak stal i znakem nedávno založeného města (Rýmařova).

V době, kdy se Colomanus věnoval rozsáhlé stavební činnosti, navštívil jej znaven po dlouhé cestě bratr Maxmilianus a setrval mu ku pomoci tak dlouho, než dokončil všechny své plány. Teprve potom odpočatý a plný nových zážitků z neznámé země rodinu opustil a nastoupil předlouhou zpáteční cestu do dalekého Jeruzaléma. Když se vrátil, čekalo jej nevídané překvapení. Dozvěděl se od svých přátel, že se 23. ledna roku 3981 (1 n. l.) od stvoření světa narodil Spasitel. Celá událost jej nesmírně zaujala a vše, co viděl a slyšel, jej utvrdilo ve víře, že se blíží nevídané časy. Neváhal a zpravil o velké události své bratry. Dopis svému uprchlému bratru Colomanovi začal slovy: „Když jsem byl v Jeruzalémě, slyšel jsem zajímavou pověst, kterou ti sděluji. Narodil se syn Boží Ježíš“ a popsal podrobně vše, co se dozvěděl či viděl, o betlémské hvězdě a mnohých znameních a zázracích.

Trvalo mnoho let, než mohl Colomanus obejmout také vznešeného bratra Adriana. Dlouhé měsíce se prodíral Adrianus z ro-

diny Romulů v čele kohorty císařových jezdců neprostupnými skalami a severskými lesy, než našel zapomenutý domov ztraceného bratra. To bylo radosti ze shledání sourozenců. Jedlo se a víno teklo proudem u bohatého stolu. Adrianus vyprávěl o císaři i jeho ženě, přátelích i bojích s barbary. Starší z bratrů zas líčil své lovecké úspěchy a popisoval neobvyklá divoká zvířata, jež zaplňovala ohromné lesní prostory všude kolem. Adrianus Romulus se již nemohl dočkat, až také vyrazí na lov. Trmáceli se celé dny okolními lesy, než překročili potok, který se klikatil nedaleko zámku. Nyní se však štěstí usmálo na mladšího z bratrů, když ulovil statnou lidožravou vlčici, která je napadla, aby pomstila svého druhu, kterého dříve zabil Colomanus. Také Adrianus Romulus přijal do svého znaku vlčici a nechal si ji spodobnit na svůj štít, aby zastrašil nepřátele v bitvě. Ale nastal čas, kdy se opět musel vrátit na císařský dvůr, aby se opět ujal svého úřadu. Když na radu císaře a jeho nejvyšších rádců založil v Itálii město Řím, dal mu do znaku svou vlčici, a tak jí má Věčné město ve znaku dodnes.

Jelikož bydlím na samém okraji Rýmařova, kousek od Mandlového vrchu, je to pro mne místo přímo magické, v zimních vánicích a sibériích se tam objevuje prazvláštní světlo snad prozařujícím sluncem. Tam jsme chodívali s ženou Renatou, s našimi ještě malými dětmi Anetou a Adrianou a našimi pejsky. První z nich – Charlie – byl v těchto místech zastřelen zhovadilým myslivcem. Pro mne má však prastará legenda o rýmařovském erbu a Mandlovém vrchu ještě jinou, symbolickou souvislost. Naši předkové v otcově linii přišli na Moravu z Věčného města Říma už jako velice zchudlá, prastará aristokracie! (... nebo se snad vrátili na

Autobusem do Polska, zahrát a pít. Foto: Jana Navaříková.

místo svého starověkého působiště!?! Že by se kruh uzavřel?) Můj otec byl z rodné Jihlavy vyhnán do Rýmařova co by nepřízpůsobivý element a já se s rodinou zabydlel pod Mandlovým vrchem, kde se stejně cítíme nejlépe. Nemusíme znát vše, ale jsme vybaveni zkušenostmi a znalostmi, které jsou uloženy hluboko v paměti. Někdy nám stačí vnímat okolní krajinu, aby se střípky vynořily. Z nich potom začneme skládat roztodivné mozaiky

Ale stejně je to jen krásný sen!

Roman Karel, 2017

Z chacharova sudu:

Bůh potřebuje ďábla a ďábel potřebuje boha, aneb relativita dobra a zla.

Hle, já předkládám vám dnes požebnání i zlořečení. Požebnání, budete-li poslouchati přikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes prikazuji vám. Zlořečení pak, jestliže byste neposlouchali přikázání Hospodina Boha svého, ale sešli byste z cesty, o kteréž já dnes prikazuji vám, následující bohů cizích, kterýchž neznáte. (Dt 11,26 - 28)

Na světě, nikde a nikdy, neexistovalo jenom dobro, a nikde a nikdy neexistovalo jenom zlo. Na světě také nic a nikdo nebyl absolutně dobrý, ani nic a nikdo nebyl absolutně špatný. Chápání dobra a zla, včetně evaluace našich činů vychází z konkrétního hodnotového systému toho, kdo tyto činy posuzuje. Můžeme si navíc položit otázku, co je to vůbec zlo a co je to vlastně dobro.

Konám dobré skutky, nebo páchám ty špatné, ty zlé? Vždyť i tyto kategorie jsou relativní. Čin, vlastnost nebo třeba myšlenka, která je někde považována za projev dobra, může mít v jiném kontextu velmi negativní konotace, ať již se to týká rozdílu ve vnímání dobra a zla v různých kulturních či subkulturních prostředích nebo v jednotlivých částech konkrétního sociálního systému.

Vždyť pojetí dobra a zla se, v poslední instanci, nezdá lišit také u jedinců, kteří žijí v těsné bezprostřední blízkosti, a kteří sdílejí, v podstatě, zcela identické sociální a kulturní prostředí, včetně identických vlivů socializace. Rozdílnost v pojetí dobra a zla nemusí tedy vždy bezprostředně nutně vycházet z působení různorodého sociokulturního prostředí i když toto prostředí jejich pojetí bezpochyby výrazně ovlivňuje.

Podívejme se třeba jak je tomu při chápání dobra a zla v křesťanství. Bůh, aby byl Bohem potřebuje ďábla, a ďábel, aby byl skutečně ďáblem potřebuje Boha. Jsou tak rozdílní, a proto jsou si zároveň tak blízcí. Jeden potřebuje druhého, aby mohl být sám sebou. Vzájemně se doplňují a ovlivňují. Oba dva tak tvoří dvě antipodní části jednoho nedělitelného celku. Bůh sám je „Bohem dobra“ a satan nebo ďábel, vůdce z nebe svržených andělů a vládce pekel, je jeho protipólem, je negativním Bohem, personifikací zla. Kdyby tedy všichni konali jen dobré skutky, a kdyby existoval v mysli člověka pouze Bůh, jehož vnímáme jako substanci dobra, přestali bychom dobro úplně vnímat, přestali bychom dobré skutky konat, „dobrý Bůh“ by přestal být bohem a veškeré usilování o dobro by pozbylo smyslu. Protože dobro cítíme jako protiváhu zla, proto se snažíme toto dobro konat, snažíme se zlo vyvážit konáním dobrých skutků, a tím usilujeme o to, proti zlu bojovat.

Ve vztahu k dobru a zlu vyvstává ještě otázka předurčení Bohem. Byl třeba Jidáš Iškariotský skutečně, ve své absolutní podstatě, tak zlý, aby se stal pro všechny křesťany symbolem zrady? Zrádce! Vyvrhel! Jeden z dvanácti, který zradil! Vždyť on si ten svůj osud sám nevybral, jeho osud mu byl přidělen Bohem. Tento nešťastník pouze sehrál úlohu, která mu byla určena. Jidáš nakonec, dokonce, svého činu litoval, a vhodil měsíc mrzkých peněz, který si zradou Ježíše vydělal, zákoníkům k nohám, a skončil, jak víme, sebevraždou oběšením...

Vladimír Jaromír Horák

Co si počít s „pomocí“?

Opět pojal ho ďábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všechna království světa i slávu jejich. A řekl jemu: Toto všechno tobě dám, jestliže padna, budeš mi se klanět. (Mt 4,8-9)

Mnozí z nás se určitě ve svém životě setkali s tím, že jim někdo v jejich okolí nabídl pomoc. Nabídnout pomoc někomu, kdo tuto pomoc opravdu potřebuje, to je bezesporu velmi ušlechtilý čin, a mnoho lidí to s nabízením pomoci myslí nezištně a opravdu vážně. Žijeme naštěstí ve světě, kde se i přes neustálou přítomnost násilí, bezcitnosti, bezohlednosti, arogance a sobectví tu a tam objeví záblesk soucitu, empatie, zájmu a opravdovosti. A ani zdaleka nemusí jít jenom o pouhý záblesk.

Někdy se ale nabízená pomoc může stát toliko nástrojem manipulace. To se může přihodit tehdy, když ten, kdo pomoc nabízí, ví o tom, že se jiný člověk dostal do velmi svízelné situace, nebo že si neví rady s řešením problémů, a ten první se pak snaží této skutečnosti využít ve svůj vlastní prospěch. Děje se tak prostřednictvím manipulace. Pokud uděláš přesně to, co já chci, a jak já to chci, pomůžu ti dobrou radou, navázáním výhodných kontaktů nebo poskytnutím finančních prostředků.

Je to situace, se kterou se setkáváme od nejranějšího dětství. V mateřské škole, nebo v dalších vzdělávacích zařízeních, v rodinách, na ulici, v zaměstnání, i v každodenním společenském životě. Nezlob, nebo ti nepřečtu pohádku, slychali jsme v dětství. Příklady by se bezesporu našlo nepřeberné množství.

Manipulace a sliby pomoci, to byla třeba také jedna z taktik komunistické Státní bezpečnosti. Necháme tě na pokoji, seženeme ti byt, můžeš studovat, vyjízďet do zahraničí, můžeš nosit dlouhý vlas, podpoříme tě finančně. Po tobě chceme pouze to, abys sem občas přišel a popovídal sis s námi o tom, co se mezi kamarády říká, kdo o nás smýšlí špatně, kdo nás pomlouvá, kdo je zkrátka protistátní živel. Pokud nám toho řekneš hodně, tak my tě za to zase bohatě odměníme.

A toto neplatilo pouze pro dobu reálného socialismu. Donašečství, uduvačství, závist, poskytování určitých informací za úplatu, za naplnění slibu, za pomoc, to je fenomén velmi starý a v hojné míře používáný v nejrůznějších typech společnosti, v nejrůznějších režimech. Ne každý takové nabídce dokáže odolat, zvláště když mu tato nabídka pomůže, alespoň nakrátko překonat nějakou osobní nebo životní krizi. Téměř nikomu ale taková nabídka nepřinesla štěstí. A to je doba, kdy se znova ozývá ďábel: „... toto všechno tobě dám, tak ber, jen ber...“ Člověk, který neodolal a využil této formy „pomoci“, je trápen výčitkami svědomí, strachem, depresemi a dalšími možnými psychickými poruchami. Pod vlivem těchto skutečností někdy přestává s „ďáblem“ spolupracovat a stává se tak pouze jednou z jeho dalších obětí.

Vladimír Jaromír Horák

Důkazy: Ponavafest 2

Ve dnech 19.–21. 5. 2017 proběhl v největším brněnském parku Lužánky (resp. v Augecu), kolem restaurace a kavárny Ponava druhý ročník festivalu Ponavafest (v roce 2016 ještě pod názvem Verbenafest). Festival byl opět bez vstupného, s podporou Městské části Brno–střed, soukromých donátorů a samotných účastníků. Pátek byl zaměřen především na jazzovou hudbu, sobota na rockově-alternativní hudbu a neděle na komorní hudbu a poesii. Součástí byla divadelní scéna, písničkáři, dj's, sportovně-adrenalinové a ducha rozvíjející aktivity. Vystoupili například Už jsme doma, Děti kapitána Morgana, Hrozně, Ylo-africký slon, NOCZ, Fela Kuti tribute band či Moravský komorní orchestr. Níže přinášíme pár momentek z festivalu.

Ponavafest 2017 optikou Markéty Cilečkové: 1) Vystoupení s obručemi; 2) Básnířka Marie Čmelíková; 3) Barbora Podškubková a její filmová stage; 4) Divadelní vystoupení; 5) Autorské čtení Taťány Fialové; 6) Monika a její parkové kadeřnictví 7) Samčo, bart dažďoviek - frontman kapely Pentagramček; 8) Performance Kači Olivové.

Mikyho zápisník:

Hop hop, kdo skáče jak kdo píská není underground!

Po pátečním Večeru Napříč (Brno, Galerie Zákoutí, 21. dubna 2017) si v sobotu podvečer chci dát před odjezdem vlaku někde pifko. Před brněnským nádražím davy lidí v modrobílých dresech a se šálami ve stejných barvách. Všechny hospody v okolí narvány. Co se děje? Zapluji do Lamploty. „Kometááá!“, „Mistřííí!“, „Ať žije Brnooo!“ nese se lokálem skandování. Na Zelňáku před chvílí skončila megashow na oslavu titulu „Mistrů hokejové extraligy“. Odměna pro fanoušky za jejich podporu „zlatých hochů“, pivo zdarma! „Kometááá! Jsme nejlepšííí!“ . Nemám rád davovou psychózu. „Povstaň, povstaň, jsi-li Kometááá!“ Nevstávám, nijak mě tohle šílenství nebere a nejsem Kometááá.

Snažím se chápat nadšení příznivců klubu. Hrdost, patriotismus, vždyť kousek stínu toho zlatého odlesku padl i na ně, je to přeci i jejich zásluha. Chodili fandit, jezdili na zápasy venku, drželi palce, zažívali infarktové stavy. „Kometááá! Hop hop, kdo neskáče není Kometááá!“ . Napadá mě, jak pohotově po úspěchu nějakého klubu nebo reprezentace, dokážeme radostně vytáhnout do ulic a zaplnit náměstí. „Kometááá!“ . Chléb a hry! Pivo a hry! Úspěchy táhnou! Když se nám něco líbí, neváháme obětovat čas, pohodlí, peníze a musíme být taky přítom. Každý má rád něco jiného. Někdo vdolky, jiný holky! Proti gustu žádný dišputát. Zajímavé, když se nám něco nelíbí, tak držíme hubu nebo mudrujeme u piva. Rozhodně nevytáhneme do ulic, abychom vyjádřili svůj názor nebo nesouhlasný postoj.

Česká veřejnost pod přívalem různých kauz a pseudokauz, zvláště těch z nedávných let, je velmi otupělá a otupělí lidé věří Babišovi, většina jeho kauz (estébácká minulost, Čapí hnízdo, korunové dluhopisy, zprivatizování, odkoupení různých podniků...) je proto nezajímá. Občané mu to žerou (i s koblihami)! Vytáhnout do ulic nemusíme, stačí dojít k volbám. Od března příštího roku budou pokladny EET povinné téměř všude. Vidím v tom ohrožení různých festivalů. V důsledku každá vstupenka, každá platba kapele, každé vytočené pivo, každý guláš, párek..., na stáncích každý prodaný přívěšek, keramika, batika, cd-éčko, kniha, vše přes pokladnu a s vystavenou účtenkou. Za absurditu tohoto opatření považuji zavádění pokladen na veřejných chodcích na vlakových nádražích. Každé mé uprnutí i to hovno bude evidováno! Posraný hajzlpapír jako účtenka do „žumpového slosování“. Vítěz vyhrává „kulový hovno“! A jestli si někdo myslí, že je to prdel, tak se šeredně plete. Budeme pod takovou kontrolou, že budeme mít strach se blbě pohnout natož si uprtnout. Budeme sedět doma a chroupat šopák z řepky olejky a od rána do večera budeme vyplňovat hlášení, co jsme kde provedli - neprovedli, přiznali - nepřiznali. A budeme očipováni a onáramkovaní a utlumení, protože řepka olejka v množství větším než malém funguje a je povolena.

„Kometááá!“, zní dnes již pokolikáté Lamplotou. Hokejová liga skončila. Místo na hokej se bude chodit na fotbal. Můžeme nadávat na úplatnost fotbalových rozhodčích a prodané zápasy. „Hop hop, kdo neskáče není Čech!“ . Neskáču podle toho jak kdo píská.

„Hop hop, kdo nečte Uši a vítr není underground!“

FENOMÉN FOTBAL

Nalajnované hřiště
zaplněné hlediště
kelímky piva
chorál se zpívá
Pískot zní
Pomezní
pozorně se dívá
praporek zdvihá
Ofsajd jak z čítanky!
Strkanice u branky
A teď
Hledí!
Staví se zed'
Za vozovými hradbami
obrana řinčí halapartnami
Strkanice u tyče
Fůůj! Faul bez míče!
Rozhodčí píská
Honem nosítka!
Útočník hraje divadelní představení
sudí – blbý není
rozehrál svůj mariáš
Srdcové eso - tady máš!
Obránce s kartou červenou
opouští plochu zelenou
Penalta v předposlední minutě
s bodem to vypadá nahnutě
Co to pískáš?
Máš v tom guláš!
Děláš si legraci?
Ty nevíš kdo jsou domácí?
Neříkej že nebereš škváru
když jezdíš v takovém fáru!
Běž pískat vlaky na nádraží!
Nadávký se kotlem odráží
Hanba Sparta!
Buzerantů parta!
Baník pyčo Baník!
řve s modrobílou šálou maník
Hip hip hurááá hop!
brankář zneškodnil pokutový kop
Tribuny šílí
petardy střílí
Gólman rukou vítězně kyne
jak nějaký gladiátor
Z toho plyne
Přečkáme soupeřův nápor
Ručička časomíry na 90-átku přeskočila
Sláva! Máme bod! Stav 0 : 0

Fandové jak pestrobarevný had
odchází rozebrat
jak to bývá
v klidu u piva
hru obránců a útočníků
Začíná seminář fotbalových odborníků

Miky Marusjak

Miky Marusjak

Recenze:

POSTIŽENÁ OBLAST

Ostinata

(Políř, 2017, CD)

Název desky Ostinata označuje v hudební terminologii stále opakování melodického nebo rytmického motivu nebo fráze. Opakující se figura může být během skladby dále rozvíjena například změnou harmonie nebo tóniny.

Toliko k názvu nové desky mělnické kapely Postižená oblast, která vyšla péčí Josefa Jindráka z vydavatelství Políř. Kapela vznikla v 90. letech a navazuje na alternativu 70. a 80. let (více v rozhovoru pro noviny Uši a Vitr z ledna 2014).

Obal desky je velmi vkusně vyveden a po zvukové stránce je rovněž jak víno – nahrával Martin Dvořák, mixoval Tomáš „Federseľ“ Procházka, masteroval Ondřej Ježek.

Po textové stránce čerpá kapela z textů Filipa Jakše, který v kaple zpívá od roku 2013. Dalšími autory textů jsou Helmut Heissenbüttel, Tomáš Čada, Josef Straka, Věra Linhartová, Zdeněk Barborka či rakouský experimentalista Ernst Jandl – zde se jedná o německý, prakticky nepřeložitelný text s použitím kombinací slov, novotvarů. Ve slovních hříčkách mísí mysliveckou hantýrku s oslavným německým akcentem, odkazujícím na básnický romantismus.

Po hudební stránce se kapela ustálila ve složení Pavel Malý (bicí, sampler), Michal Praslička (basa), Martin Rejšek (kytara) a Filip Jakš (hlas, fagot, klávesy). Hudebně se jedná o typickou Postiženou oblast, tedy převážně temný alternative/experiment s výraznou rytmickou i melodickou složkou, protknutou deklamacemi Filipa Jakše (např. úvodní skladba „Signál“: „Chci znát svůj názor, ale nejdřív mi dej do úst svoje slova“). Ve skladbě „Krajina“ zase můžeme slyšet vlivy rock-in-oposition (viz Univers zero). Podobně jako na minulém desce Rubato z roku 2014, kde byl největším hitem skladba „Velbloudi“, tak na Ostinatu zase vyčnívá až hymnická hitovka „Rudý Mazut“ („Zavřu-li oči a nasaju-li vodu, z úst mi stéká rudý mazut“). Po této smršti přijde na řadu až melancholická kytara s fagotem v podobě skladby Wien : Heldenplatz s textem již jmenovaného Ernsta Jandla. Ve skladbě Malý exil můžeme slyšet zase ozvuky 90. let (samozřejmě v dobrém smyslu). Nejdelší skladba alba Z dalekého domu s koláží původního textu Věry Linhartové má až výpravně-pychedelické provedení.

Celkové vzezření alba shrnul budebík kapely Pavel Malý: „Album odráží aktuální experimentující rozpoložení kapely tak, jak už ho napověděl předchozí počín Rubato z roku 2014. Snad je z nahrávky slyšet, že náš mnohaletý tvůrčí princip zůstává neměnný a že naším hlavním záměrem je vytvořit vybraným textům odpovídající zvukové požadí.“ Křest tohoto alba proběhl samozřejmě v Mělníku, a to 20. 5., v Brně se na ně můžeme těšit o 5 měsíců později na festivalu Potulný dělník.

Honzá Bartoň

PAVEL HEROT

Lyrica Herotica

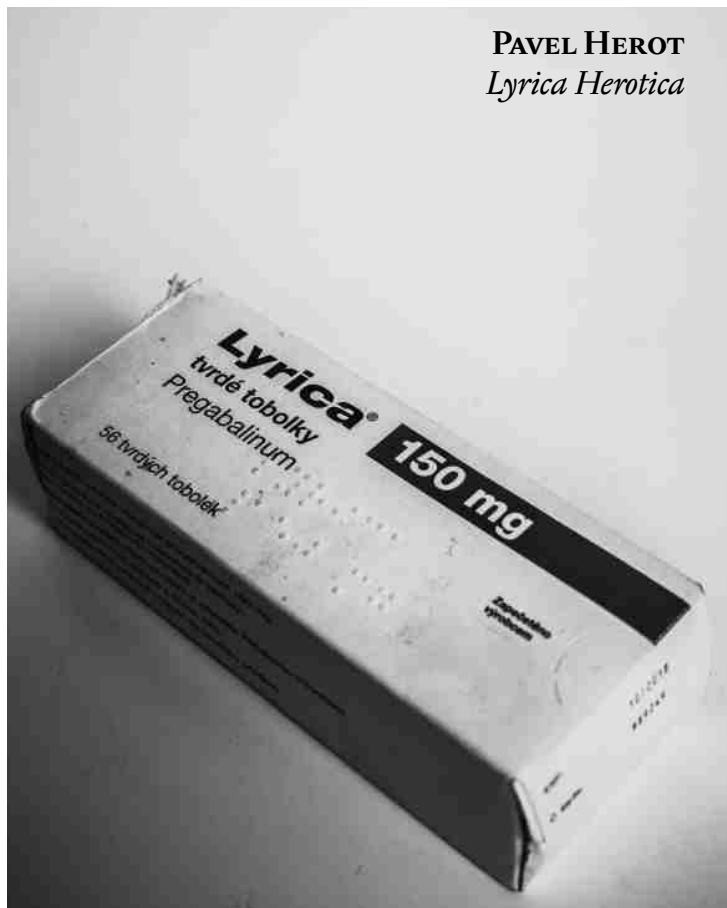
(Ears&Wind Records, 2017, kniha)

Před několika dny vyšla samizdatovou aktivitou v nakladatelství Ears&Wind Records čtvrtá sbírka martínkovského a v zimě i třebíčského básníka Pavla Herota, nazvaná Lyrica Herotica. Sbírká obsahuje padesát sedm básní a má devadesát tři stran formátu 123 x 156 mm. Velká písmena jsou použita pouze u názvu básní, u citátů a u jmen, texty básní jsou psány bez interpunkce. Náklad a cena nejsou uvedeny. Fotografie na obálce je od Petra Slavíka, ilustrace nakreslila Eva Macholánová.

Herotovy básně jsou syrové, vrhané na papír chvatně až s mrazící tvrdostí. Jejich nelítostné texty mapují minulou i současnou dobu a občas se rvou i s dávnou historií. Jinde je patrná paralela mezi výdobytky dřívějšího reálného socialismu i současnou parlamentní demokracií: „nedaleko ždi stála čestná stráž fixlů / fotila a zapisovala jména z občanky / komu se nezbytně zachtělo vykřičet se / z žalu myšlenkou i obrazem měl / k tomu pietní žed / jako kdyby to mělo změnit svět / měla zkerachovat ideologie / a kdo nikam nic nenapsal / možná prstem na nebe / ten co duši měl v těle / koho nezastřelil fanatik...“

Jako by chtěl ze sebe vyrvat všechny křivdy minulé i současné, všechny bolesti své duše, nelítostně se noří do svého i čtenářova nitra. Občas však přece jen mezi obrazy zmaru nesměle probleskne naděje: „...nastala doba táni / všeho co zmrzelo na srdci / démoni zkrivenosti / vytrácí se / je čas se usmířit / s vlastní souladností / z hlavy vyházet / bmotné pozůstatky / zvadlých a nemocných / artefaktů a fetišů / posbíraných v celek / vyházet obavné krásy / naskládky kolem mne / příznivá doba nastala / spát pod hvězdami.“

PAVEL HEROT
Lyrica Herotica

Básně Pavla Herota rozhodně nepatří k pohodovému čtení. Je třeba se nad nimi zamyslet a pokusit se i jejich procítění, které zdaleka není příjemné. Představují však možnost vnitřního očistění a průnik do myslí zkoušených složitostí svého vnitřního ustrojení.

R. Zejda, převzato z Horáckých novin

Úhly pohledu: Putinův gól aneb car je nahý

To video naleznete na Youtube snadno. Putin vstřelil 8 gólů proti týmu profesionálních hokejistů. Asi se ptáte, proč o tom vůbec píšu? Vždyť to přece všichni známe: Putin–žokej, Putin–potapeč, archeolog, judista, Zeman jako rektální speleolog ve Vladimírově... ehm, pardon, to sem nepatří.

Všichni přece víme, jak funguje ruská propaganda. Přesto si myslím, že je třeba se k Putinově hokeji znovu vrátit. To video odhaluje ruský režim v celé své nahotě. Putinovští Rusové (a těch je ve státě většina) si totiž neuvědomují, jak je směšné. V jejich světě jim přijde pochlebování alfasamčímu vůdci naprosto přirozené. Dokážete si představit, že by se nějaký evropský politik postavil proti týmu profesionálních sportovců a zincesnoval divadlo, při kterém by zvítězil? Evropský politik tohle udělat nemůže, byl by pro smích – může si zahrát přátelské utkání, kde ještě pro novináře neopomene zdůraznit, jak by ho ti borci ve skutečnosti roznesli.

Rusové se snaží ve světě prezentovat jako chlapáci. Všichni jsou to macho heterosexuálové (homosexualita je přece nemoc zženštilé Evropy), a zatímco Evropa je slabá a multi-kulti, Rusko je silné, slovanské a bílé. Což je nesmysl, ale to propagandě pochopitelně nevádí, takže prý jedině Rus je opravdový chlap.

Ale co je chlapáckého na klanění se diktátorovi? Čím to, že typický Rus je odvážný a silný jen v boji s nepřitelem, na kterého mu prezident ukáže? Co je siláckého na tom nemít odvalu říct, že černá je černá, bílá bílá a car je nahý?

Abych nebyl na Rusy příliš tvrdý, je pochopitelné, že postavit se Putinovi není nic snadného a nám Čechům se to z bezpečí demokracie snadno říká. Nicméně i my Češi jsme v roce 89 našli dost odvahy k tomu říct, že král je nahý, a i proto zde dnes demokracii máme (ano, vím, dopopouštím se zjednodušování, bylo to mnohem složitější).

A i my Češi si musíme dát pozor, abychom se jednou znovu neprobu-

dili v národě, který tleská

nějakému vůdci. Ostatně, právě k tomu měl sloužit nedávný zákon, který měl zabránit kritice Zemana. Zatímco nové oddělení pro boj s dezinformacemi je prezidentovi trnem v oku, své kritiky by zemanovci umlčeli velmi rádi.

Kdykoliv uslyšíte, že jen v Rusku jsou opravdoví muži, kteří se nebojí ničeho, vzpomeňte si na tu plnou hokejovou halu, která tleská svorně jako jeden muž. Na ty profesionální hokejisty, kteří uhýbají na stranu a brankáře, co se zapomene na druhé straně brány. Odvaha spočívá, mimojině, právě ve schopnosti zařvat: pošlete to prezidentské pometlo na střídačku dřív než si ublíží!

Dovolím si ještě jednu odbočku. Vzpomínáte si, jak před rokem turecká armáda sestřelila ruský letoun? Celý internet zaplavil tentýž vtíp: Co bude mít Vladimír dnes k večeři? Turkey (v překladu: krocana nebo také Turecko). Typický vtíp oslavující sílu ruského vládce obletěl celý svět. A jak tedy tento mocný „car“ s Tureckem zatočil? O několik měsíců později už byli Putin s Erdoganem nejlepší kamarádi a siláctví zůstalo jen na papíře.

Ale nejde jen o ohnutá záda ruských mužů, kteří nad sebou potřebují nějakého vůdce. I siláctví Putinovo a Zemanovo je jenom divadýlkem. To divadýlko potřebuje poddajné lokaje, kteří nekladou nepříjemné otázky a nezdvíhají kritické transparenty. Putin to má jednoduší, pro kritiky má připravené zkorumpované soudy, policii, mafiány i tajnou službu. To Zeman si musí vystačit s návštěvou zapadlých vísek, početnou ochrankou, anebo dokonce s dovozem vlastních uplacených fanoušků odkudsi z Osvětiman. Oba jsou silní právě jen díky tomu tleskajícímu davu. A je na nás, všech svobodných občanech této země, abychom jim za jejich skutky poskytli skutečnou zpětnou vazbu.

Vojtěch Landa

Runy Kalevaly: Zájmové kroužky

Jako malýho kluka mě posílali do skautu. Byl to takovej zvláštní podnik, kde byli samí kluci s nožema, sekerama, ešusama, odborkama a bobříkama. Když jsem odrost, začal jsem hrát fotbal. Moc mi to nešlo, ani mě to nějak obzvlášť neinteresovalo. Byl to takovej divnej podnik, kde byli samí chlápci s kopačkama, sportovníma taškama, pokřikama, čísly na oblečení, malým a velkým vápnem, střídačkama, kabinama a taky s fanynkama. Fotbal mi nijak zvlášť nešel, dokonce jsem si léta myslel, že ten snědej hráč vyobrazený na stěně klubu běží se klenkou vína a až mnohem později mi došlo, že ten vysněnej pohárek v němž je pravda není nic víc než erb klubu Santos. No ale fotbal měl oproti skautingu fanyňky, a tak zatímco ostatní hráči předváděli kličky, góly a parádičky, já se poflakoval v outu mezi fanynkama, roztleskávačkama a mažoretkama, a protože jsem byl oproti fotbalistům jinej, oblíbily si mě, a tak jsem to s něma dělal. Do kundy i normálně. Podle gusta. Na fotbal už jsem neměl vůbec čas, ten zbýval sotva na fanyňky, mažoretky a roztleskávačky. A tak mi ničeho nic narostly vlasy a vousy, asi od toho nedostatku času, a řek jsem si, že se hodím spíš mezi horolezce. Tak jsem se dal k horolezcům, jenže lozit po stěnách mi přišlo děsně nepřírozený, vždycky jsem měl strach z výšek. Navíc ty karabiny, úvazky, cepíny a lana. A tak jsem se zdržoval s horolezkyněma tudle v základním táboře, tudle někde na chatě. A protože jsem byl k dispozici, tak jsme šukali. Do kundy i normálně. Podle gusta. A až jsem ošukal i poslední horolezkyni, řek jsem si, že bylo dost adrenalinovýho sportu, sebral jsem

se a dal se k rybářům. To vám byl ale podnik! Samej chlap s háčkama, maskáčema, holínkama, brčkama, navíjákama a stoličkama. Na vodě bylo dobrý, že do ní člověk nemusel lozit, co bylo ale ještě lepší, byly manželky rybářů. Znuděnej tichej blázen v každý volný chvíli čumí do řeky na ty vokouny, kapry, štiky a úhoře, a sní si o svým sumci. A tak jsem šukal s manželkama rybářů. Do kundy i normálně, podle gusta. Jedna z těch manželek vod rybářů malovala. Tak jsem to jednou taky zkusil, ne že by mě to nějak zvlášť interesovalo, dokonce mi to ani nešlo, dokonce jsem se ani nezajímal o umění, přesto jakousi hrou osudu, jsem se ocitnul na jakémsi uměleckém večírku mezi známými herci a jinými lidmi od kumštu, no umělci. To vám byl ale podnik. Kdyby ego umělo prasknout, ten salún by vyletěl do mračen natotata. Co bylo mnohem zajímavější než herci a jiný lidi od kumštu, mnohem zajímavější než umělci, byly ženský co tam s těmi pány byly a taky umělkyně. A protože jsem o umění věděl úplný hovno, tak jsme normálně šukali. Někdy i do kundy. Podle gusta. A protože mě jednoho dne cestou prosluněným městem napadlo, že se mi líbí maminky s kočárkama, oženil jsem se, se ženou jsme šukali do kundy a narodilo se nám miminko. Chodíval jsem s ním do parku, i když jsem o kojení moc nevěděl a ani mi moc nešlo. Park byl dobrej podnik, byly tam matky s kočárky a batolaty, a často jsme se dali do řeči a pak šukali. Normálně a často i do kundy. A protože už jsem si řek, že jsem poučený vo životě dostatečně, rozhod jsem se, že pojedou do Finska, ale cestou se docela určitě stavím v Ostravě.

☐

Důkazy:

Festival spodních proudů – Pražská pětka

Festival spodních proudů, 25. března 2017 v brněnském Paradoxu. Zde předkládáme několik momentek Dušana Matusky. 1) Sova smrti; 2) Pavel Herot uvádí do světa novou knihu *Lyrice Herotica*; 3) JEF s nadhledem; 4) Typ Skršín; 5) Ivo Motl doprovázel čtení Pavla Herota; 6) Skrytý půvab byrokracie během vystoupení obdaření tričkem Orlík. Více: spodniproudy.cz

Podivuhodné necesty:

Aporie

Podivuhodné necesty Egona Ega. Jeho jho. Jeho aporie (řecky doslova „ne-cesta“): pohyb a změna jsou pro toto (celek) nejsoucí, neskutečné, klamné. Dokládají to jeho aporie o cestách za obzor světa poznatelný tělesnými smysly, má to hlavu a patu, ale za obzor svého života má ideu, buli či jinou bambuli. Co nabulíš... Také smrt je obzorem, obzorem však rozmazaným a nezřetelným. Víme o něm, ale těžce se na něj zaostřuje zrak zdvořilé neomalenosti situační ironie.

KATEGORICKÝ D-BEAT

Podle jedné z akademických tzv. definic KATEGORICKÉHO jde o imperativ vylučující jinou možnost. Není to podlé? Mezi náma... kategorie blbá je nána... Proč si na nás kdo vymyslel tu kategorii podlidí, podřadů a neřádů? Nenechme si ji líbit. Nutno na ni nasadit několik speciálních agentů plus nějakou tu akustickomagnetickou ukližečku, aby tam provedena byla čistka a obnovil se ob/řádek... pořádek. Onen obřad se nemusí každému líbit, nám pak nutně, ale pořádně ji zmalujeme, zmandlujeme, odhodíme do hnoje, jakože se kategorie kompost jmenuje, už teď je přívlastkem někoho/něčeho jiného... Kategorie kaput! Je to v pytlí – (kick the bucket → zatřepat bačkorama); zašterchat osudím, osrdím --- hranice, recyklace, replikace básnická licence (na zabíjení); nejlépe začít od Adama, otočit čip, ježka v kleci, vytočit ho podle sebe (soudím tebe, což je podle...) a pak se nenápadně teleportovat do ovocného koše literárních žá(n)rů typu vyhláška, nařízení, homilie, horor, gauner, budovatel, třídní pokušitel, je to na pytel, spasitel, vykupitel... kult, kultura, natura, kreatura, makulatura, nomenklatura... urááá!!!

Nic podvrtnějšího a zároveň konstitutivnějšího než kategorie není na ráně... Bez kategorií se totiž neheme a s nimi už tuplem, jsme jejich vězni. Kategoricky znamená ROZHODNĚ, jediné rozhodnutí rozhodí indiferentní masu (množství); biomasu odrízne od anorganického krasu, bez kategorie není žádné světlo (na konci tunelu), natož tunel, černí není barva, ta je až potom. Nějak mi to nedá, Plátón, atom, zlom, polom – kategorie je kat, ontologický predikát; začíná to kategorií, končí tragédií, zákusem podle plotu, zadržovat ostnácem a pustit do toho el. šťávu, pohraničnicka se samopalem a psím predátorem za/kusu/jícím toho kdo chce ZA, za čáru, za kategorii hra-nic... Začíná to kategorií a končí tříděním odpadu třídního... nasrat!

PLOD – PLOT ... který vůči komu je čím? Plod – jednota potenciální mnohosti a plot zde být musí, neb obkružuje plod, z něhož se zrodil tvůrce plotu. ANO, ANO – PLOD A PLOT jsou neodmyslitelné spojení. Aby myšlení vydalo svůj plod potřebuje plot. Tím je kupříkladu slovní zásoba současné češtiny. Plod zde nejdříve vůbec nebyl... všude samý plot a komplot a dokonce i onen plod není než okem, dírou nějakého plotu. Plod nese plot a plot, třeba troj-či čtyřrozměrného prostoru umožňuje plod a plodné myšlenky třeba o plotech a plodech – okruží koule kouli koulí. Vidiš tím (drátěným) okem nějaký zřetelný rozdíl, předěl, diverzi (lat. diversum = odlišnost) – mezi ovocem a zeleninou? Musíme tam vrazit odzbrojenou pěst, klín a tu uzavřenost otevřít! Samozřejmě, že zde rozdíl musí být, máme-li již po ruce tak rozdílná slova a vídával jsem onen předěl v prodejnách Ovoce a zelenina, které jaksi nějak zmizely společně s inkoustem, fotorůžky a mizíkem, ale zároveň vidím dva stejné ploty ohraňující a oddělující totožné plody. Není plod jako plod, jsou zde plody úsilí, plody milosti, plody násilí (ploty proti zahraničním zahradníkům!), rezervace pro za/hradní kozly... Nadarmo slovo zahrada neoznačuje to co je ZA ohradou, za hradbou, za hrazením. Výraz PLOD však odkazuje především k plození, k plodům lásky. Samozřejmost zde hraje, (samonezřejmě!) roli neviditelného pláště a samozřejmě, že ten plášť je právě tím rozlišovacím znakem, císař je nahatej. Kategorie je zrovna tím NEJOBECNĚJŠÍM, co se v té vesmírné obci najde, tzv. OBECNINO. (Podle některých postarších současných, tj. postmoderních) filosofů je to staré harampádí kandidující na místo v netříděném odpadu, podle mne to ale odbyta věc není, asi jsem pozadu... říkají mi ŠKATULKÁŘ.

Bylo by docela zajímavé zjistit jak definuje zeleninu a ovoce Slov-

ník spisovné češtiny, ale pochopitelně zde nejde o nějaké hrušky a švestky či popřípadě okurky a kapusty, nýbrž právě o ten PŘEDĚL – ROZDÍL – ODLIŠNOST. Odtud se dá již snadno přeskočit do mezery oddělující ducha od hmoty, je-li jaká. Není-li, mohl by takový skok dopadnout fatálně. Jakmile je ucho utrženo, nádoba se řítí směrem k zemskému jádru a je nasnadě, že první překážka v dráze způsobí, že se něco vycejbrá... Škatule, škatule, hejbejte se! V Bibli je slovo OVOCE synonymní se slovem PLOD, a po ovoci ho poznáš, co je zač...

Jak je to tedy s ROZDÍLEM?

Ten není organický, nýbrž magický, stane se... sladké zhořkne či naopak, škála se digitálně nařeže a sesynchronizuje s časovým harmonogramem, jako by prostor byl nějakou štanglí. PŘEDĚL je tím, co je přísně tajné, příliš agens, než aby se to dalo uhlídat a není nikdo kdo by nebyl popleten. Části jsou fundamentálně propojeny CELKEM (kontextem). Liší se právě jen ty přílišnosti, které se nedají kvantifikovat, protože jsou navzájem nepřehledně spleteny; hranice je zápletkou (lat. *plecto* = zápletko) toho trash thrilleru. Tkáň pří/běhů je pletkou, spleť, která je organizována PLOTEM (tj. hranicí; mimochodem angl. slovo the plot znamená jak parcelu – event. zahradní, tak děj, ZÁPLETKU, obsah, koncept, záměr, intriku, tj. komplot – z latinského *intricare* = zaplétat, mást; viz TRIK, z lat. *tricae* = pleticha, lest); každopádně s tzv. VÝZNAMEM se musí zacházet nanejvýš opatrně, neboť jde o latentní výbušnou intriku bratrů v triku...

Jak je to s ODLIŠNOSTÍ?

Mohli bychom se ptát po nějaké ideji ideálního ovoce a ideální zeleniny a poté hledat vlastnosti ovocnosti a zeleninovitosti, jež musí tomu či onomu výpěstku nutně přináležet, abychom jej mohli zařadit buď do oddělení Ovoce anebo do oddělení Zelenina a zde se ukazuje, že práce v takovém obchodě nemusí být vůbec snadná, ba může vést až na psychiatrickou léčebnu. Já osobně bych měl veliký problém s rajským jablíčkem a citrónem, neboť sladkost předsudečně přisuzuji k ovocnosti a kyselost především k zeleninovitosti, ale tak jednoduché to zase není, že ne?

Ano... Je to ještě jednodušší. Řepa je sladká až přelázaná. Rajče je prokazatelně ovoce, ale až do devatenáctého stol. se obecně věřilo, že je jedovaté. Ve dvacátém stol. nastal rajský boom; poté co se cybermičurinům vysmekly GMO modifikace z ruky, si opět část mutantní populace začíná „myslet“, že rajče je jedovaté... ale je to tak, že každému co jeho jest... tedy přesněji, každému co jeho jí. Peopli jsou potomci Adama a ovoce pochází ze zákazu, zatímco zelenina svítila na semaforu zelená. Každopádně dříve než člověk je tu fruit... Ale ještě dříve než zelenina je slovo. To až slovo dalo slovo, že uhoď jako prašť, kam vítr tam větrolam. Adam byl odkojen pústem, lezou mu žebra, tak aby nebyl sám, jedno mu vy/jmuto... Muž a žena, oba lidi. Plod jeden, názvy dva (ovoce-zelenina). Vidiš rozdíl mezi jménem a názvem?

Především si začínám připadat jako nějaký ovocnář – anebo ještě lépe jako nějaký kolchozník či sovchozník, velkostatkář ovocnář a ve volných chvílích sadař a zahradník, což by bylo splněním mých nejniternějších přání, která se nikdy nesplní, neboť místo procházek po svých višňových a jiných sadech musím se, nutno podotknouti dobrovolně, zabývat nějakými názvy a jmény. Názvy nazývají a jména pojmenovávají a jmenují a obojím lze pojmenovat či nazvat také slovem, které vyděluje a také rozděluje a bez pojmenování bychom tady mohli mlčet a mlčet a mlčet - takže potud je to s názvy a jmény v pořádku, ale nezapomínejme na možnost kategoriálních bludišť, jež si z nich doslova s „železnou“ nutností budujeme, neboť při

svých pojmenováních a jmenováních docházíme mnohdy k rozdělení světa na uvnitř a vně. NÁZVY NAZÝVAJÍ A JMÉNA JMENUJÍ – doufám, že sis povšimnul jisté neosobnosti vedoucí k otázce, kdo to tady vlastně myslí... Kdo to říká, ten to je, chytě zloděje... Plod je pozůstatkem rozkvětu a zralost stádiem hniloby...?!

Takové otázky mne nakonec dovedou k rozkvětu mých utajených sadařských a zahradnických vloh, jejichž plod by se dal shrnout do moudré zahradnické maximy, že bez hniloby není květu a bez plodu není hniloby... Nejprve ovocná školka a až pak stromové povyroستou, ze školky stane se snad sad, v sadě skví se plevy květ a hmyzu slet, ale není až tak hořký ráj (to) na pohled, protože – se můžeš procházet po svém sadu a počítat stromy a rovnou si můžeš začít počítat výnosy, neboť úroda bude tohoto roku dobrá.

Někdo to rád horký...

Bohužel něco stojí nafta a také ta líná holota, která musí ta krásná jablka očesat, ale i tak nebude výdělek špatný. Hle zde letí včelka, ale co to, leť do prdele otravný hmyze, aá – mám to ve vlasech a rozšlápnul jsem si svůj nový myslivecký klobouk, cítím žihadlo a padám opuchlý a chroptící mezi bílé vločky opadáných květů a začínám lapat po dechu...

Anafylaktický šok... Snaha o resuscitaci byla marná. Budiž osadníkovi hniloba lehká. Kategorie slouží k „odlišení“ padlého od vznešeného. Pád není podlý, nýbrž zákonitý. Podlé však je (tedy podle mne) užívání kategorií jako diskriminačního až donucovacího prostředku. To je rovněž pěkné slovo – PROSTŘEDEK, taky taková „takykategorie“. Prostředek podlý, leč pohodlný, pokud myšlení není pouhým rozjímacím strojem, nýbrž také nástrojem (mnohdy nástrojem brutálním), který strojí úklady nejen myslícímu, ale i myšlenému, čímž jest „to okolo“, které si lze při „správném“ rozčlenění, vydělení a zařazení doslova podrobit – a když ne rovnou porobit, tak alespoň „smysluplně“ využít. Když strojí, podoben je stroji, ten ovšem o tzv. smyslu nemá ponětí a s tím „myšlením“ to nebude taky tak žhavý. „Myšlení“ je sice důmyslná smyšlenka, ale afekt má vždy navrch. Mezi tzv. myslícím a myšlením plot, konvence o nepřekračování hranic. To oko ucha vykrájuje ono „okolo“ --- rodí se kategorie nahá, světlem oděná. Než se naděje je v naději, dříve dívka, nyní nádivka, to bych se na to podíval, už bych ji dál neodíval... Hranice je ale pomnožná a pobožná. Okrsek sakra. *Mohu překročit „vlastní“ představu; mohu žít bez předsudku hranice?* Celek lidské historie je prázdný pytel předsudků, jímž ovšem může být i „celek“ mého světově ohraničeného názoru. Pytel ucelený, tkaný představou, přeplněný předsudky, např. o tom co je sladké, co je vůní a co ovocem. Předsudky sice trochu nakráplé, ale pořád ještě vcelku zcelující. Celkem jaksi existují. Předsudek je celinou. Žena z hrudního koše pohledí na košatost stromu... a sliny se seběhnou. Vezme z plodů stromu a dá svému muži... Pokud křesťanství malíři malují scénu >prvního pádu< pod jabloní, zachycují starou latinskou slovní hříčku ze slova *malus*, *malum* (*malus* = zlý, zlo); *malus* (= jablko). Rabínská tradice nazývá plody onoho stromu fíky (v arabském podání dalman, tj. strom obývaný démony), dále v Genesis stojí, že Eva s Adamem spletli fíkové listy, aby překryli při/rození, což je interpretováno jako té dvojky zběhnutí k démoničnu. Předpokládá se, že se Adam s Evou před přicházejícím Bohem ukrývají uprostřed stromů. Od tohoto místa se větví lidský rodo/kmen. Výraz >plod< značí plodnost, plod života, Kristus plod ducha na vinném kmeni atp. Ale ať už je to s tím celkem a světonázory jakkoli, bez členění a dělení to s jeho poznáním nepůjde. Členění je pokusem o poznání. Mohu sice pomyslet na celek všeho – teď jsem to udělal – řekl jsem si celek všeho a začal jsem okamžitě pochybovat o tom, že to je – celek by měl být nějak ohraničen, ale čím je ohraničeno vše? Asi anděly s plamennými meči abstrakce živého plotu zaživacího traktu. Bez jednoho není mnohé a bez mnohého není obecné – pěkné, ale stále jsem kdesi uvnitř stromův a stále mám pocit prázdného pytle, který ovšem může být užitečný tím, že jej kdosi naplní nějakým ovocem či jakousi zeleninou. Pytel naplněný celistvostmi? Jsou brambory vůbec zeleninou?

Jaký druh „myslíš“? Topanimbury jsou sladké, ale to je takovej doce-la indiánskej plevel, to je houby brambor. Neříkám, že každá náhražka je horší než to co nahrazuje, ale pokud jde o horký brambor, který

sem teď hází z Maroka a Brazílie, ten je patrně z pvc? Co nabulíš, když se bramborům z Českomoravské vysočiny přestalo politicky dařit? Asi se expertům z min. zemědělství z té bramboračky zavařil mozkomíšní mok... Oficiálně se tomu říká „potravní politika“. To tak. Že někdy nějaký Aristoteles kodifikoval pravidla myšlení, která tady byla již předním a že zavedl nějaké kategorie je sice pěkné, ale dál? Vždyť ani pořádně nevím jaké kategorie to byly – příčina? Mnohost? Jedno? - Kde hledat? Ve slovníku? V mysli pořádací prostřednictvím kategorií mnohost jeví na ni doléhajících? BEZPROSTŘEDNOST přece není kategorií...

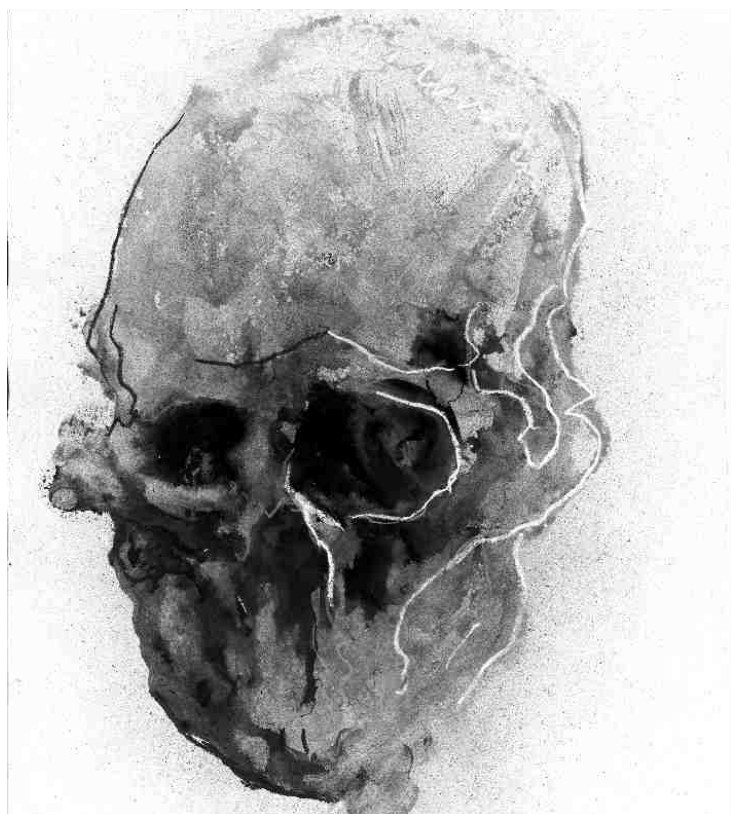
Před více než desetiletím rozjel jistý Arthur Dent na internetu dis/KUS na zelenin(oo)vocné téma: >Je hodně otázek, které mi občas proběhnou hlavou a na které neznám odpověď. Například „Jaký je smysl života?“; nebo „Bylo dřív vejce nebo slepice?“ A hlavně „Jaký je rozdíl mezi ovocem a zeleninou?“<

Debata to byla veselá a názorně doložila jakost tzv. neotřesitelnosti a jalovost některých definic: „Ovoce jsou plody.“ Okurka – zelenina – je taky plod, ne? „Ovoce jsou plody stromů.“ – a co jahody? A banány? (Banánovník je jak známo bylina.) „Zelenina je to, co se může dát do polévky.“ Hm. Taková rajska polévka... Je rajče zelenina? „Zelenina je zelená.“ Nejpapnost! Mrkev, papriky...

„Co je ovoce a co zelenina je dáno určitou dohodou, zvykem.“ To je asi nejpříjemnější – ale k ničemu... V nouzi nejvyšší jsem se uchýlil k literatuře, konkrétně k Naučnému slovníku zemědělskému, a tam jsem se dočetl, že:

„Ovoce jsou plody, které nejsou řazeny mezi zeleninu.“

(Hahaha... a zdraví je nepřítomnost nemoci – že neřeknou...) Definiční zeleniny jsem už radši nehledal... (atd., není třeba citovat celé, ale byly tam dobré hlody, např. návrh na přejmenování: zelocce popřípadě ovonina) – ovonina, musím říci, se mi líbí, takové voňavé slovo...

A není náhodou v ruštině ovoce zelenina? ...„fruchty“ jsou ovoce a „ovošči“ zelenina. To jen pro názornost. Začne to ředktvíčkou a skončí rakvíčkou, metazyzikou, konec a začátek, celek a část, žvane a žvást...

Jsem vždy ponořen do slov a většina mých názorů je vybudována ze slov a vět, takže jsem vlastně vždyjasi ve středu a na kraji a vždyjasi uvnitř, ale nikdy nejsem vně a nad. Odkudsi z mého nitra se náhle do mého vědomí vynořují slova – příčina, čas, prostor, bůh - jsem si velice dobře vědom omezenosti svého myšlení, neboť se nemohu soustředit na všechny kategorie

nejednou - zkouším to, ale nejde to. Necháávám tobo a říkám si dobrá, zamyslíš se tedy třeba nad příčinou - udělám-li to pouze „v duchu“, mohu z toho mít pěkný pocit, že jsem ale „kurva“ dobrý filosof. Zkouším-li se ve slovech a větách artikulovat výsledky svých propastných úvah, zjistím, že mi to zabere čas a že se začínám zaplétat do různých protimluvů a to z jednoho prostého důvodu, že jsem si řekl, že nebudu otrocky slepičit jakéhosi Aristotela, ale že se pokusím dojít k základním kategoriím samostatně a nemohl jsem při svém pošetilem počínání nedojít k myšlence, kterou jsem někde vyčetl, zaslechl či vytušil, že totiž svým myšlením mohu dělit a rozdujovat svět jevů do nichž jsem až po uši vpleten, vnořen a doslova jimi utopen. Najednou mám dva světy a nakonec se může ukázat, že jich mohu mít kolik je mi libo. Mám je sice stále pouze ve svém myšlení, ale mohu si o některých z nich myslet, že jsou nějak i mimo toto myšlení, které je tady mnohdy také od tobo, aby vytvářelo jaksi samo od sebe různé pasti a bludiště – kategoriální bludiště. Svět vnitřní a svět vnější, ani jeden z nich jsem si nevybral a neměl bych zapomínat, že se stále pohybují ve „svém“ vnitřním světě. Hle... jaká slova se začínají vynořovat z „blubín“ myslí – objekt, subjekt, podstatnost, potence, látka, případdek, substance, aktualita atdp. Mohu si také vnitřek spojit s duchovnem a vnějšek s hmotou. Ale pozor na slova, pozor na kategoriální pasti a MINOTAURY... Začínáme si během svého zkoumání uvědomovat, že naše počínání nemá konce a že čím více tobo zjistíme, tím méně tomu budeme rozumět, takže najednou nevíme jak dál, ale i tak jinak nedáme, že to nevzdáme...

Mea ipsius opera – sakra... je ta latina krásná, ale neodbočujeme od merita věci, od obrazů literárního pekla, ale my se ještě pojedeme také do kina

podívat a prosvištíme si i další příběhy, proletím po světě a další hrdiny si vybereme, hle tam na terase, opálený muž si doutník užívá, tomu bude pařit náš dík, není to další kazitel dobrých mr(a)vů, další literární nádeník, který si z písmem drabé auto opatřil, šup sem s ním. Spisovatel Bronstein nestál se divit rychlému sledu změn, které přinesl ten růžový trychtýř, jímž byl nadskutečně rychle vířící plášt pokušitelův. Vskutku, přechod z prosluněné terasy do telefonní budky zavěšené na ocelovém lanu zavěšeného na spodku nákladního vrtulníku musel by překvapit dokonce i muže pevnějších nervů než Bronsteina zmlátajícího se bezzubě v útrokách telefonní budky vznášející se nad okouzlujícím modrým trpytem Pacifiku, co,co se to děje, řve Bronstein zoufale, jsa uvězněn tak nečekaně v jakési blbě telefonní budce, kterou nad trpyt oceánu přinesla pokušitelova vzpomínka na muže z Acapulca. V budce řítící se dolů do trpytných vod zazvonil telefon. Bronstein zvedl sluchátko. „Tak sladce končí tvé příběhy, ty podlý nemravníku!“, zaslechl spisovatel Bronstein, bohor přerušila slaná voda pronikající dovnitř budky, která snášela plavně ke dnu Pacifiku, ke dnu nehlubokému „protože pobřežnímu, ke dnu pomáhalo ji dosednout několik potapěčů, kteří připoutali budku ke kleciv níž plaval bílý kladivoun, jeden bod nožem, otevření budky, krev červení tmavou modř blubiny a Bronstein rozšpán žralokem podává příklad špatných konců literárních řemeslníků, kteří dostali se do přeludných tenat pokušitelových...

Luboš Vlach & Jiří Kačur

Povídka: Svět za záclonou

Dokouřil jsem svou třetí ranní cigaretu a věděl, že je nejvyšší čas stihnout Martina. Veškerá jména níže uvedená jsou smyšlená, protože svět za záclonou je jako Belgické Kongo. Jsou tam jakoby lidé, ale přitom nejsou. Nemám ponětí, jak se jmenují, a sám pro sebe jim dávám jména. Někdy je měním. Mají i přezdívky, které si třeba něčím vysloužili. Třeba Župánek. Chlápek z třetího patra naproti. Nikdy nevstává před desátou a pak se vždycky dlouho prochází po bytě v rozhaleném županu, z kterého mu trčí velké bílé panděro. Jiné přezdívky jsem časem upravil. Například Papuče. Čtyřicátnice někde z trojky nebo pětky, která pokaždé, když prošla ulicí, tak vypadala pěkně nasraná. Nasraná Papuče jsem jí říkal. A pak jsem ji viděl, jak na rohu bryskně svojí černou kabelkou složila chlapa. Nevím co v ní nosí, ale chlápek to schytal přímo na ucho a skácel se na chodník jak podtátný. Papuče odkráčela středem a ani se po něm neohlídla. Dokonalé K.O. Od té doby je to Kabelka.

Martin byl člověk, který v osm třináct procházel mým světem s pudlem na vodítku. Byl přesný jako švýcarský hodinky. Nikdy se neopozdil, nikdy nevynechal. Znuděně táhnul čokla za sebou a bylo mu jedno, že ten chce čuchat a obchcávat rohy. Martin prostě šel. Pes chvíli běžel před ním, pak se zastavil, očuchal kandelábr a zvednul nohu. V tom ho Martin předešel a vodítko přestalo stačit. Nekompromisně ho strhnul za sebou uprostřed oblouku.

Bylo osm jedenáct. Přijel jsem k oknu a nakouknul ven. Stará Horáčkova se o berlich vybelhala z protějšího vchodu. Jak jí nenávidím! Dlouho jsem jí vymýšlel jména. Čůza Stará, Mrtvola, Čtyřnožka, Belhavá Můra, Sprinterka. Nakonec je z ní Horáčková. Největší zlo k nám nepřichází ve skrytých podobách a s tajnými jmény. Je v nás. Je mezi námi a jsou to Novákové, Patočkové a ta svině Horáčková.

Zatočil jsem zadní kola až k radiátoru a trochu se naklonil, abych líp viděl. Na rohu se objevil Martin. Podíval jsem se na hodiny. Přesně. Šel svým stále stejným pomalým krokem. Už rok a pět měsíců. Přistěhoval se sem odněkud, kde za sebou na jiné trase vláčel svého psa od třicetivte na osm do osmi patnácti, aby se vychal, posral chodník a nalokal olova. Naproti šla nějaká dívka. V krátké sukýnce, s taškou přes rameno. Nohy jí kmitaly rychle a její sukně jen stěží stíhala to tempo. Nohy měla krásné a bylo na ní vidět, jak je přesvědčená o své dokonalosti. A taky zasraně mladá. Mládí co sežralo svět a myslí si, že všechno je pro ně a o něm. Koho zajímá nějaké zkurvené mládí? Těch pár let, kdy nic nebolí a každá

kniha musí být o vás? Kult mládí a jeho blbosti. Štíhlé nohy a nezkažené zuby. Kluci, co jsou hezčí a neumí lízat kundu. Holky co o orgasmu četly jen v časopise.

Kdepak. Přímou naproti bydlí Mrdna. To je taky přezdívka. Zkoušel jsem vymyslet lepší, ale ta samice mě prostě vždycky dokáže odrovnat. Když se prochází ve spodním prádle po kuchyni, se svými báječnými prsy, nacpanými v podprsence a přetékajícími na všechny strany. Někdy stačilo, aby se objevila i v teplácích a tričku. A když se převlíká, to už je jasný že držím ptáka v ruce. Jo, člověk se z nutnosti naučí spoustě věcí. Já to zvládám za tři minuty, než si stihne v ložnici sundat blůzku a podprsenku a vzít noční košili.

Zpátky k Martinovi. Odtrhnul od té dorostenky psa, který ji očuchával. Škoda že šla tak rychle. Bylo by moc fajn se dívat, jak jí občůrává lodičky. Jak by se na to asi tvářila, nádhra jedna úžasná! Tak mě napadá, že je docela nefér, že Martinův pes nemá jméno. Říkám mu pes. Nebo Martinův pes. Co třeba Helmut? Nebo Cyril? To taky není špatný.

Usrknul jsem z hrnku kafe, které jsem měl v klíně. Martin mizel z mého záclonového světa a ulice osiřela. Zapálil jsem si čtvrtou cigaretu a čekal na Horáčkovou, až se vrátí z nákupu. Obvykle jí to zabralo pětadvacet minut. Docela dobrý výkon na bábu chromou o berlich. Jak já jí nenávidím! Můj hněv a soužení je Horáčková. Vždy, když ji vidím belhat se z rohu ulice. Vždy, když se po deseti metrech zastaví, aby si odpočinula. Je to, jakoby mi do žeber vráželi nůž. Ať si ty tupci mladí skotačí, ať si magor Karel v podvečer ve sportovním proběhne ulicí a za chvíli nazpět celý zpocený. Ať si kolem chodí tisíce chlapů a vesele si poskočí. Ale ta oberlená zrůda, o dvou nohách vlastních a dvou hliníkových! Prý kolo byl největší vynález lidstva. Nenávidím svá čtyři kola. Nenávidím Horáčkovou, která se plazí do kopce, se svými belhavými nohami!

Zazvonil zvonek. To může být jedině poštačka. Otočil jsem křipkláru a vzal to ke dveřím. U linky jsem odložil hrnek a rozjel to do předsíně. Musela to být poštačka. Věděla, že mi to trvá, a tak ani nezvonila dvakrát. Otevřel jsem dveře. Stála tam v té šílené modré uniformě. Velikánskou prdel nacpanou do tesilek, které byly obtažené i na masivních stehnech. Výžilá peroxidová blondýna, která měla aspoň metrů.

„Dobrý den.“

„Dobrý den pane Vít. Nesu vám důchod.“

„Jasně. Chcete to podepsat? Už aspoň něco přidali?“

Podávala mně papíry a tvářila se všelijak.

„Myslím, že je to pořád stejný.“

„Dopřede, to si z té almužny na nějakou děvku nenašetřím!“

„Nezačínajte s tím, pane Víte!“

„Vždyť je to pravda, ocas mi stojí jako kůl a ruku mám už taky chromou, jak si ho furt honím. Potřeboval bych si zamrdat a z té žebračenky na kurvu nezbyde!“

„Možná kdybyste tolik nekouřil a nepil...“

„Paní Vránová, nechcete si zašukat? Sice jsem kripl, ale péro mi stojí jak lednický minaret.“

„Vy jste ale prase!“

„A taky umím báječně vylízat kundu. Parádně bych vám roztáhnul rukama tu vaši obrovskou prdel...“

„Jste dobytek! Dejte to sem!“

Vytrhla mi podepsaný papír a vrazila mi peníze do ruky. Pak už jsem viděl, jak se jejích sto kilo nese ze schodů. Zavolal jsem za ní.

„Kdybyste si to rozmýšlela, víte, kde bydlím. Jen od půl osmé do osmi se dívám na zprávy!“

Vytočil jsem kolečka a musel trochu zabrat. Předními koly už jsem přešel práh a tak jsem to musel vzít s rozjezdem. Zabouchnul jsem za sebou dveře.

Zasraná Horáčková! Svině chromá se belhá o berlích. Ale belhá. SAMA. Odjel jsem k záchodu. Nebudu vyprávět, co je to za obstrukce se vychcat. Stejně to nikoho nezajímá. A pak okno. Svět za záclonou. Hodiny, dny, měsíce. Znáám každý odřený parapet. Každou utrženou špaletu. Každý závěs. Znáám všechno za tím záclonovým světem. Znáám to a není to pro mě. Je to Belgické Kongo. Je to prokletí, nenávisť, zoufalství.

Chcete číst něco jiného? Tak přepněte kanál. Já ho taky přepnu. Zůstal jsem zaparkovaný v chodbičce. Z rozepnutého poklopce jsem ho vytáhnul a s představou obézní poštáčky si ho vyhonil. Když to na mě šlo, přetáhnul jsem si předkožku dopředu a tu kůži pevně stisknul prsty. Všechno semeno tak zůstalo uvězněné mezi žaludem a kůží a já získal čas najít kapesník. Do toho jsem potom všechno vylil z chabnoucího údu. Jeden obvykle nestačil. Musel jsem vzít druhé, abych se měl čím utřít. A potom s nákladem touhy k záchodu a všechno spláchnout.

Dojel jsem k ledničce. Vytáhnul pivo. Poslední. Ještěže dneska přijde Jar-
da. Jar-
da je moc hodnej kluk. Pracuje v obchodě na rohu a dvakrát do týdne mi nosí nákup. Něco mu za to dávám, ale stejně je to od něho moc milý. Aspoň že se člověk může trochu nalít. Skončil jsem zase u radiátoru a minuty pozoroval prázdnou ulici než byla i láhev prázdná.

Zazvonil zvonek. Na Jardu je to moc brzo. Kdo to může být? Dojel jsem ke dveřím. Stála tam ta malá brunetka shora. Dlouhé vlasy jí splyvaly na ramena, měla tričko a volné kalhoty. V pantoflích.

„Dobrý den, pane Víte. Já jsem vaše sousedka. Bydlíme nad vámi.“

„To já vím, znám vás.“

Čuměl jsem na ty její báječné kozy a tu nádhernou prdel, kterou jsem viděl jenom trochu zboku, ale i tak to stálo za to.

„Já jen, že jsem vás ještě nikdy neviděla...“

„A kde byste mě asi tak mohla vidět? V seriálu o svalnatých kriplech, co to nevzdali a dokázali se s tím porvat?“

Dvakrát přešlápla.

„Mám na vás takovou prosbu. Chtěli bychom přestavět koupelnu...“

„Víte, že moc hezky křičíte, když šukáte s manželem?“

Zrudla.

„To... to je tak slyšet?“

„No kurva že jo! A když jste si před čtrnácti dnama přitáhla ty dva ožralý nadřence, tak to byl teprve bengál!“

Udělala krok zpět. Usmála se. Tak jaksi křivě a nevěrohodně.

„Potřebuju k tomu souhlas sousedů. Jako že souhlasíte s tím, že budeme dělat nějaké stavební úpravy.“

„To bude taky pěkný rámus, co, mladá paní?“

Podala mi nějaké papíry a tužku. Vzal jsem to do ruky a jen přelétl pohledem.

„No rozhodně ne větší, než když řvete nabodnutá na dva ocasy.“

„Můžete mi to prosím podepsat... tady dole...“

Trochu se ke mně naklonila a já jí kouknul za tričko.

„Asi by manžel nebyl rád, kdyby věděl, co se tu děje, když je pryč.“

„Co prosím?“

„Co kdybyste mě třeba aspoň vykouřila? Když ležím, tak ani není moc

poznat, že mám nohy k hovnu.“

„Co si to dovolujete?“

Vrazil jsem jí ty podepsaný lejstra.

„Tady máte ty posraný papíry a běžte třeba do hajzlu!“

Vzala si to z ruky a ještě tam přešlapovala.

„Kurva! Nic neřeknu, vždyť je mi po tom hovno.“

Koutek úst jí cuknul. Jakoby to měl být úsměv. Úsměv z donucení. Zoufalý úsměv.

„Nashledanou.“

Otočila se a šla po schodech nahoru.

„Jen se klidně na kripla vyserte! Zase ho dva roky neuvidíte!“

Ještě se zarazila na mezistupni.

„Dva roky?“

„Jo kurva! Už dva roky a tři měsíce poslouchám, jak nade mnou hekáte a honím si u toho ocas. A poslouchám vaše podpatky na schodech. Táhnete si, kam chcete! Já půjdu zase do své prdele! Koho zajímá jeden zmr-
d na vozíku! Běhejte si v těch svých zasranejch kramflíčkách po schodech a o půlnoci křičte: Vraž mi ho ještě do zadku!“

Praštil jsem za sebou dveřmi. Záclonový svět se dál odvíjel. Já seděl v ko-
lečkovém křesle a pozoroval ho. Co jiného. Pozorovat. Snít. Nedoufat. Není v co. Ať už přijde Jar-
da. Ať mi donese chleba, jabka, pivo a cigára. Řekne pár slov. Mimo svět za záclonou jsou dva lidé. Poštáčka, která mi nechce dát a jednou za měsíc mi donese důchod. A Jar-
da, který mi dva-
krát do týdne nosí obživu a důchod odnáší.

Nechcete tohle číst? Nečtěte. Mám povídat o kvetoucích loukách a bl-
bých krásných holkách? Nic z toho není. Je jen svět za záclonou, poštač-
ka, Jar-
da a Horáčková, kterou nenávidím.

Ať už kurva přijde Jar-
da! Pivo. Jediné pivo, co jsem měl, je dávno pryč. Chodí až kolem čtvrté. Vrá-
tím se k oknu. Co jiného. Horáčková už na-
štěstí z domu nevyleze. Můžu koukat a čekat. Při čekání čas plyne zvlá-
štně. Pomalu, líně. Pořád stejně. Jestli je život čekání na smrt, pak dobrou chuť. Člověk může JÍT do kina, JÍT na nákupy, JÍT do práce, ZAJÍT na fotbal, do hospody. SKOČIT si na koncert nebo si JÍT ZATANCOVAT! Kurva!

A tak čekám. Jar-
da zvoní. Mám ho rád.

„Ahoj Jardo.“

„Dobrý den, pane Víte.“

Jde dovnitř. Pokládá nákup na linku a ukládá věci, kam patří. Za ta léta už to zná. Rovnou mu beru jedno pivo a otvírám ho. Dívá se na mě.

„Dneska nemáte moc dobrou náladu, co?“

„Ale hovno. Vždyť je to pořád stejný!“

„Víte, to je tím, že jste tady pořád tak sám.“

„Ještě nějaká rada, juniore?“

„Vám to nevadí?“

„A co mám jako dělat?“

Ukládal věci, já na něho koukal a ucucával piva.

„A co syn s dcerou?“

„Nasrat! Ti chcápci na mě serou jak na placatej šutr!“

„To se za váma ani občas nestaví?“

„K čemu jim je mrzák? Mají mě u prdele. Ani za pohlednici jim na vánoce nestojím!“

„Víte... možná...“

„Co jako?“

„No, kdybyste nebyl tak nesnesitelný, tak by za váma občas někdo přišel.“

„Jdi do hajzlu! Ty za mnou taky chodíš jenom proto, že ti za to dávám ty zkurvený prachy. Jinak by ses na to mohl pěkně vysrat, votravovat se se mnou.“

Mlčel. Doskládal věci do ledničky a zavřel ji.

„Máte tam nějaký jogurty. Byli v akci, tak jsem vám vzal tři.“

Zapálil jsem si a cucal pivo. Otočil se a šel ke dveřím.

„Jardo!“

„Ano?“ Zaseknul jsem ho přede dveřmi.

„Jseš hodnej kluk.“

Pokýval hlavou. Pak se otočil a zavřel za sebou dveře. Seděl jsem tam a koukal na ty zavřené dveře. Pak jsem zajel do kuchyně. K radiátoru. K oknu. K tomu světu za záclonou.

Nikdo nechce francouzské krávy

Seděl v kuchyni, dojídal párek a hleděl do novin. Zarachotily klíče a otevřely se dveře.

„Ahoj miláčku.“

„Ahoj.“

Zkopla boty v předsíni, pověsila tašku na věšák a vběhla do kuchyně. Dala mu pusku na tvář.

„Jak to šlo v práci?“

„Jo.“

Byla cítit potem.

„Musím se osprchovat, dneska nám na aerobiku dali pěkně do těla.“

Odešla do koupelny a za chvíli byla slyšet sprcha. Odsunul talíř a přitáhnul si blíž noviny. Když otáčel stránku, klaply dveře od koupelny. Pak ještě chvíli pobíhala po bytě, než si v županu vytáhla z ledničky jogurt a sedla si naproti.

„Nechceš jít dneska se mnou?“

„Kam?“

„Vždyť jsem ti to říkala. Na tu výstavu přece!“

„Nechce se mi.“

„Určitě bys tam potkal spoustu zajímavých lidí.“

„Toho se právě bojím.“

Měl ji rád, ale občas ho štvala tím, jak je pořád aktivní.

„Ty jsi tak negativní!“

„Ale nejsem.“

„A co budeš dneska dělat?“

„Nevím, podívám se na televizi, nebo půjdu na pár piv ke Křivákovi.“

„No jo, zase ten tvůj Křivák. Jak ti tohle může stačit?“

„Mně to stačí.“

„Takže ty se mnou nejdeš?“

„Víš, že takový akce nemám rád.“

„A co máš rád? Sedět s ožralcema u Křiváka?“

„Jo, třeba zrovna sedět u Křiváka s ožralcema.“

„Dobře, tvoje věc.“

Zvedla se a vyhodila kelímek do koše. Odešla do ložnice. On pokračoval s novinama. Trvalo jí to asi dvacet minut, pořád ještě studoval noviny.

„Je to dobrý?“

Zvednul oči a uviděl ji v pěkných šatech a namalovanou.

„Vypadáš skvěle.“

„Dík.“

Dokončila naplnění kabelky všemi těmi nutnými věcmi a přiběhla ho políbit.

„Měj se pěkně, miláčku.“

„Ahoj.“ dala mu pusku a už se zavřely dveře.

Otočil stránku a zaujal ho titulěk NIKDO NECHCE FRANCOUZSKÉ KRÁVY.

Přirtila se domů zrovna, když po sobě umýval nádobí. Vyzula se v před-síni, políbila ho a položila tašku s nákupem na linku. Převlékla se do domácího a za chvíli už za jeho zády míchala kukuřičné lupínky s mlíkem. Ani se nemusel otáčet, aby to věděl. Nejdřív to šustí a čím je tam víc mlíka tak to spíš čvachtá. Nesnášel kukuřičné lupínky s mlíkem.

„Jak ses měl včera u Křiváka?“

„Dobře.“

„Dobře, dobře to je jediný, co od tebe uslyším?. Kdo tam byl?“

„Karel, Křivák, Ušoun...“

„Skvělá společnost. A co se dělo?“

„Co by se mělo dít? Pili jsme a bavili se o fotbale.“

„Vždyť tebe fotbal nezajímá.“

„Oni se bavili o fotbale.“

„A tys tam jenom tak seděl?“

Neodpověděl a uložil talíř. Ona ale nemlčela:

„Z tebe je takovej povaleč! Práce, televize, noviny a u Křiváka. Pořád dokola. Celej tvůj svět je práce a Křivák a noviny. Ale tys takovej nebýval, co se s tebou stalo? Neslyším od tebe nic jinýho než: dobře ... dobře... no

jo ... dobře. Co se to s tebou jenom stalo?“

Co se na to dá říct – pomyslel si.

„Kdybys měl aspoň nějakou ženskou, ale tebe zajímá jen Karel a Ušoun a noviny!“

„Tak tobě nakonec vadí, že nemám nějakou ženskou?“

„Ne, to ne. Ale ty přece vůbec nežiješ. Ty tady prostě pomalu čekáš, až bude konec!“

Chvilí byla potichu. A pak:

„Všimnul sis vůbec někdy, jak vedeš svůj ŽIVOT? Přijdeš z práce, přečteš si ty podělaný noviny a přemýšlíš, jestli budeš čumět na televizi nebo půjdeš ke Křivákovi. Vždyť to je hrozný! Den co den! Pořád dokola. Celej rok, ať je jaro nebo pátek. Pořád to samý. Já už to nevydržím!

Mně nevádí, že se mnou nikam nechodíš, ale ty nejdeš nikam ani beze mne. Jenom tady dřepíš a umíráš a já se na to už nechci dívat!“

„A máš nějaký skvělejší nápad, CO jako bych měl dělat?“

„To je proboha jedno! Běž do kina, na koncert, nebo za nějakou děvkou – jenom mně tady prosím tě neumírej!“

Seděl dál a mlčel.

„No tak se kruci seber a vypadni! Sbal se a zmiz mi z očí. Vyraz někam. Prosím tě, běž VEN. Můžeš jít kamkoli, je přece tolik úžasných věcí. Běž kamkoli, jenom ne ke Křivákovi.“

Zvednul se a mlčky tam stál. O těch úžasných věcech až tak úplně přesvědčený nebyl.

„Tak co je? Celý město na tebe čeká! Běž už. Zmiz mi z očí!“

Obul si boty, vzal bundu, a šel. Měl ji docela rád. Měl ji dokonce rád, i když ho vytlačila ven z bytu a zabouchla za ním dveře.

Zmateně bloudil po ulici a přemýšlel nad tím, co mu řekla. Pak to pustil z hlavy a zamířil ke Křivákovi.

Když se v noci vkrádal do ložnice, myslel si, že už spí. Sednul si na kraj a stáhnul si košili.

„Tak co?“

„Co jako?“

„Cos dělal?“

„Celkem nic.“

„To je všechno, co mi řekneš? Tak se mnou mluv, proboha!“

„Byl jsem na diskotéce...“

„Ty?“

„A proč ne?“

„A co?“

„Co co?“

„Cos tam dělal.“

„Co bych já mohl dělat na diskotéce! Seděl jsem tam na baru a pil.“

„A to je všechno? To mi chceš říct že jsi celou dobu jenom seděl a pil? Sám?“

„Pak se tam na mě nalepila nějaká ženská...“

„A?“

„Říkala, že za prachy můžu jít k ní ... tak jsem šel.“

„Kecáš!“

Sundal si kalhoty a lehnul si vedle ní.

„Nekecám, taková blondýna s velkýma kozama, ne moc mladá, ale uměla to.“

„Jdi do prdele. To ti nevěřím.“

„Ale jo. Docela se snažila...“

„Fakt jo?“

„Hele, jsem utahanej a ráno jdu do práce, pojď spát, zítra ti to povím.“

„Dobře.“ zhasla lampičku a otočila se. Pak zvedla hlavu.

„Dělali jste to doufám s gumou?“

„Samozřejmě.“

Položila zpátky hlavu na polštář. Pak se zase zvedla.

„A kouřila dobře?“

„Jasně že jo.“

„A lízala ti koule?“

„Sakra už spi! Dobrou.“

„Dobrou.“

Posunula si polštář a zavřela oči. Za chvíli začal chrápat. Zamlaskala na něho.

Tom Odpad

Traumerův sloupek: Pitomec pětiletky

Dětské sny o budoucím zaměstnání v dospělém věku bývají často opravdu kouzelné a pro dospělé i velmi legrační. Rádi se smějí tomu, že chlapci chtějí být například třeba popelářem nebo kosmonautem, i když to už je docela profláklé. Dnes klučinové spíše přemýšlejí o tom, jak si v budoucnu namastit kapsu a co nejméně pracovat rukama a děvčátka zase zvažují kariéru, bez dětí, bez problému a často i bez chlapa, jenom tak se psem anebo i bez psa, s nějakou milou přítelkyní, která se postará o domácnost a zpusťlou a zarostlou zahrádku v klíně. Dohromady obě pohlaví vcelku, a v duchu genderové rovnosti přemýšlejí o tom, jak co nejdéle studovat, třeba i několik učebních oborů kolem dokola a tahat tak z rodičů peníze na cigára a bujaré večírky plné alkoholu.

I pan Traumer byl kdysi dítě a později i mladý muž. Jeho zájmy nebyly nikdy vyhraněné, ničím nikdy nevybočoval, do ničeho zbytečně nevrstal, a když se strhla nějaká rvačka, raději utekl. Měl pocit, že je to tak lepší. Herman zkrátka miloval svůj klid a je to tak dodnes. Dokonce tento sloupek psal na svém psacím stole, nad kterým se nedávno v Uších & Větru rozplýval, a který nehodlá nikdy, i přes intervence paní Traumerové, měnit za jiný. A jak to tak bývá, tak u mládežníků, kteří se nemohou rozhodnout, co v profesním životě do budoucna, tak i u Hermana rozhodla rodina, ve které se razilo, že budoucnost patří průmyslu, i když pan Traumer velmi dobře věděl, že průmyslová revoluce je dávno v trapu a socialismus holýma rukama ve fabrice nevybuduje a ani budovat nechce. Věřil v to, že snad přijdou lepší časy a že žádný křížník již nevystřelí na některý ze zimních nebo letních paláců. Přes to vše se na doporučení rodiny stal žákem učiliště jednoho brněnského, v té době prosperujícího, průmyslového podniku. Pro Hermana to nebyly lehké časy, nikdy totiž nebývá lehké zabývat se něčím, co člověka k smrti nebaví a co mu působí traumata taková, která na něm zanechávají stopy do budoucího života.

V době studia odborného učiliště čas téměř neplynul, vypadalo to tak, že ručičky hodinek se mnohdy pokoušely nabrat protisměr a listy kalendáře snažily se neustále otáčet zpět na data dávno již minulá. Pan Traumer má dodnes na tu dobu pouze černobílé vzpomínky.

A v každé době, ať to bylo tehdy nebo je to dnes, se mezi lidmi najdou jedinci, naprostá „hovada“, která svým postojem, hulvátstvím a pitomostí předají opravdu geniální odkaz budoucím generacím. Na jedno takové individuum, samozřejmě jich bylo víc, ale tento soudruh byl mezi nimi opravdovým primátem, narazil i Herman. Byl to jeho mistr odborného výcviku. Někdo se holt uplatní ve výrobě, někdo na to naopak nemá a učí potom děcka u soustruhu vrtat díry jako vrata. Soudruh mistr, tak se rád tento primát nechal i oslovovat, dokázal v panu Traumerovi nadobro vzbudit pocity druhořadosti a podceňování sebe sama. Jak v té době, tak i do budoucna. Svou neomaleností a mazáctvím urychlil Hermanovo rozhodnutí nikdy se nevěnovat tomu, čím se vyučil, a když pan Traumer přemýšlel o největším pitomci, kterého v životě potkal, vzpomněl si právě na něj, na soudruha mistra, pitomce necelé pětiletky, kterou strávil Herman na zmíněném učilišti. Možná je to ale úplně jinak. Možná pan Traumer ani nezapadal do té doby a do všeho, co se kolem něj dělo, možná měl být někde úplně jinde. Možná kdysi vítr foukl čápovi, který nesl malého Hermánka do kolébky, do očí prach a on doletěl do jiné republiky, možná ten vítr foukl prach do očí více čápům a vznikl tak v tom roce chaos mezi novorozenci. Možná je to všechno ještě úplně jinak a možná je pan Traumer pitomec sám, protože píše takovéto sloupky.

Každopádně svým dětem nevytyčujte cestu do budoucna a nechte je raději rozhodnout samotné. Je to tak mnohem lepší.

Ivosh Krejček

INZERCE

Jacob Brno
Apartments - Hostel - Penzion

Jakubské náměstí 7
tel.: 777 611 495 www.hosteljacob.cz

Měsíční noviny

Dřevěná cikáda:

MIROSLAV MIKY MARUSJAK
A přece se točí... (aforismy)

(Ears&Wind Records, 2017, kniha)

Pátá kniha olomouckého básníka a signalisty, tentokrát zaměřená na aforismy (více v rubrice Sépiovou kostí). Knihu ilustroval Petr Tomáš Vránek, přezdívaný Rysák.

DIVERGENT CONNECTIONS ORCHESTRA
Odlet III

(Ears&Wind Records, 2017, CD)

Balancování na hraně nejistoty a překvapení. Záznam živého koncertu 31. 1. 2017 z prostor bývalé fabriky Modeta (Brno) v rámci komponovaného kulturního večera „Odlet III – Noční

směna“. Brněnský improvizací orchestr byl založen improvizátorem, experimentátorem a pedagogem brněnské JAMU Pavlem Zlámalem, který je i jeho uměleckým vedoucím a dirigentem. Těleso staví na zkušených hráčích různých žánrových zaměření, které spojuje společná myšlenka objevování a hledání.

Tyto a další tituly získáte na: www.drevenacikada.cz

Doporučujeme:

ŽTOVAJZ & SPOL., PETR VOJNAR, KRÁL DOUBEK
Brno, Galerie Zákoutí, 22. června 2017.

VŮDŠTOK

Uhřetice (u Kyjova), 31. června až 1. července 2017

HRADČOVICE – „Sirův festival“

Újezdec na Myslivecké chatě, 29. července 2017

CHAOS IN HEAD, DĚTI KAPITÁNA MORGANA, KABARET DR. CALIGARIHO, EDITH, TYRŠOVA SPOLEČNOST

FESTIVAL NAPŘÍČ

Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy, 1.–2. září 2017

info: **spodniproudy.cz**

Oheň na střeše:

Mladík ve Zlíně se polil benzínem a zapálil se slovy „Sázka je sázka.“ ●●● Začal platit zkurvený „protikuřácký zákon“ (zkurvený vyjadřuje názor redakce), v Praze zřídili antikonfliktní tým, jehož prvořadým úkolem je kuřáky vyhnat z hospod buzerovat za to, že pijí pivo na ulici. ●●● **Plzeňský Prazdroj převzali Japonci** ●●● Starosta obce Suchý na Blanensku, která se dříve jmenovala Píčov, řídil opilý, tak skončil. Teď nadýchal i nový místostarosta. „Jsem z toho celý špatný. Hned jsem volal starostovi, co se mi povedlo, chtěl jsem složit funkci, starosta mi to ale vymluvil, že je to jenom klukovina,“ popsal místostarosta. ●●● **Adamov dostal v brožůře „To je Brno“ přezdívku „Grand kaňon“, z jehož dna se pry výhruzně line jakot kvílících vlaků.** ●●● Kdysi undergroundová kapela Plastic People of the Universe vystoupí v brněnském nákupním centru Vaňkovka. ●●● **Mladík na Kladensku švihl na Velikonoce pomlázkou moc.** Při následné rvačce došlo na nože, pět zraněných ●●● Moskva zakazuje vojákům selfie. Odhalují, které rakety Buk sestřelily malajsijské letadlo ●●● **Za hajlování u piva dostali dva romové z Klatovska podmínku.** Hajlovali pry proto, aby zjistili, zda mezi hosty nejsou rasisté ●●● Exředitel FBI James Comey v Senátu řekl, že nemá pochybnosti o zasahování Ruska do voleb v USA, Americké státy prošetřují ruské hackerské útoky při volbách. ●●● V souvislosti s přijetím protikuřáckého zákona začaly vznikat spolky, kluby a klubovny, na něž se zákon nevztahuje. Jedná se o tzv. maskované hospody, zejména ve vesnicích a menších městech. Spolky začala zakládat Dagmar Krylová, která bojuje proti zázkazu kouření v restauracích zakládáním vesnických kluboven pod názvem Klub labužnických pohodářů a sdružuje více než 100 provozoven a další přibývají. V podstatě se jedná o nevýdělečné spolky, které sdružují lidi, kteří chtějí kouřit a nechťejí mít nic společného s EET – pivo se nakoupí v pivovaru, ale neprodává se – to, co za něj „host“ zaplatí, není za pivo, ale příspěvek na činnost spolku ●●● Tým profesora Polcara na ČVUT vyvíjí termodynamicky stabilní slitinu odolnou i teplotám 2000°C ●●● „Análu jsem se bránila, vím, že je více chytlavý, ale někdy to nešlo, stejně jako u vaginálního styku. Orál není tak nebezpečný,“ obhajovala nechráněný sex HIV pozitivní prostitutka Sabina Kapurová před soudem. Kapurová během čtyřby výčtu 37 poškozených zachovávala ledový klid. Pouze při dvou jménech změnila nezučastněný výraz tváře v grimasu naznačující odpor a shovívavý, až smyslný úsměv. ●●● Areál, kde se konal hudební festival Woodstock, byl zařazen na seznam amerických národních památek. ●●● **Premiér Sobotka oznámil odluku v manželství** ●●● Miss Chlebovská řekne ANO fotbalistovi Kadeřábkovi ●●● **Tři roky přimíchávala právnička Správy železniční dopravní cesty Věra Kubičková své nadřizené do pití projímadlo.** Odvolací senát pražského městského soudu Kubičkovou za její jednání poslal na tři roky do vězení. Za těžké ublížení na zdraví mohla Kubičková dostat až deset let. ●●● Balonářská firma Kubíček v zahraničí používala též označení Kubicek Balloons ●●● **KLDR podle jihokorejské armády odpálila sérii protilodních střel ze severokorejského přístavního města Wonsan.** ●●● Číňan Jie Chung-wej vyý světový rekord. Mistr bojového umění tchaj čch' utáhl helikoptéru penisem. ●●● **Protikuřácký zákon zakazuje i pivo na akcích pro děti.** ●●● Artom Širobokov jako dobrovolník válčil v Donbasu v ukrajinském dobrovolnickém praporu Azov, byl v nepřítomnosti v rodné Samaře odsouzen za žoldnéřství k pěti letům vězení. ●●● V Tišnově odstranili kvůli opilcům lavičky před nádražím. ●●● **Prezident Miloš Zeman účelově lže o nedávno zesnulém kardinálu Miloslavu Vlkovi, uvedlo kolegium projektu Paměť národa.**

 $\Phi \& \Gamma$

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme.

Kontakt: *redakce-usiavitr@email.cz*,

Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: Miroslav Miky Marusjak, Vladimír Jaromír Horák, Ta Pájka, Miroslav Václavek, Vojtěch Landa, Jeroným Nikdo, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Tom Odpad • Fotografie Dušan Matuška, Jana Navaříková, archiv • volitelná příloha čísla je CD Havárna: Óda na piču